

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 2
Enhet 21

DOM
2012-07-02
meddelad i
Malmö

Mål nr B 1632-12

PARTER (Antal tilltalade: 1)

Åklagare

Kammaråklagare Ulrika Rogland
Åklagarmyndigheten
Malmö åklagarkammare

Målsägande

1. Bertil Månsson

Målsägandebiträde:
Advokat Sophie Palmgren Paulsson
Tre Advokater HB
Stortorget 29
211 34 Malmö

2. Dödsboet efter Carina Månsson

Målsägandebiträde:
Advokat Sophie Palmgren Paulsson
Tre Advokater HB
Stortorget 29
211 34 Malmö

3. Eva Månsson

Målsägandebiträde:
Advokat Sophie Palmgren Paulsson
Tre Advokater HB
Stortorget 29
211 34 Malmö

4. Amanda Månsson Skraba

Särskild företrädare:
Advokat Sophie Palmgren Paulsson
Tre Advokater HB
Stortorget 29
211 34 Malmö

5. Linnea Månsson Skraba

Särskild företrädare:

Advokat Sophie Palmgren Paulsson

Tre Advokater HB

Stortorget 29

211 34 Malmö

Tilltalad

Bertil CHRISTER Skraba, 660228-4371

Frihetsberövande: Häktad

Älggatan 47 D Lgh 1201

216 15 Limhamn

Offentlig försvarare:

Advokat Ulf Bjermer

Advokatfirman Bjermer

Stortorget 17

211 22 Malmö

DOMSLUT

Begångna brott

Mord

Lagrum

3 kap 1 § brottsbalken

Påföljd m.m.

Fängelse på livstid

Andra lagrum som åberopas

1. 34 kap 1 § 1 st 2 p brottsbalken
2. 34 kap 11 § 1 st brottsbalken

Följande åtal ogillas

Olaga hot (1200-K27103-12)

Skadestånd

1. Christer Skraba ska utge skadestånd till Eva Månsson med 50 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 17 februari 2012 till dess betalning sker.
2. Christer Skraba ska utge skadestånd till Bertil Månsson med 50 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 17 februari 2012 till dess betalning sker.

3. Christer Skraba ska utge skadestånd till dödsboet efter Carina Månsson med 37 931 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 17 februari 2012 till dess betalning sker.
4. Christer Skraba ska utge skadestånd till Linnea Månsson Skraba med 90 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 17 februari 2012 till dess betalning sker.
5. Christer Skraba ska utge skadestånd till Amanda Månsson Skraba med 90 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 17 februari 2012 till dess betalning sker.
6. Linnea Månsson Skrabas skadeståndsyrkande avseende olaga hot ogillas.
7. Amanda Månsson Skrabas skadeståndsyrkande avseende olaga hot ogillas.

Förverkande och beslag

1. I beslag tagen bajonett förklaras förverkad. Beslaget ska bestå (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2418-1).
2. I beslag tagen slida förklaras förverkad. Beslaget ska bestå (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2615-1).
3. Beslag av vinterjacka ska bestå till dess domen vinner laga kraft (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2382-9).
4. Beslag av tröja ska bestå till dess domen vinner laga kraft (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2382-10).
5. Beslag av almanackor ska bestå till dess domen vinner laga kraft (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2396-9 och 2012-1200-BG2396-10).
6. Beslag av larm ska bestå till dess domen vinner laga kraft (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2418-2).
7. Beslag av anteckningsblock ska bestå till dess domen vinner laga kraft (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2702-2).
8. Beslag av kalendrar ska bestå till dess domen vinner laga kraft (Polismyndigheten i Skåne; beslag nr 2012-1200-BG2702-3, 2012-1200-BG2702-4 och 2012-1200-BG2702-9).
9. Beslag av verktygslåda ska bestå till dess domen vinner laga kraft (Polismyndigheten i Skåne; del av beslag nr 2012-1200-BG 2384-1).

Häktning m.m.

Christer Skraba ska stanna kvar i häkte till dess domen i ansvarsdelen vinner laga kraft mot honom.

Sekretess

Sekretessen enligt 25 kap 1 § och 35 kap 13 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) för uppgifterna i det rättspsykiatriska utlåtandet den 4 juni 2012, aktbil 53, utom vad gäller utlåtandet på sidan 1, ska bestå i målet i de delar det har föredragits vid huvudförhandlingen.

Brottsofferfond

Den tilltalade åläggs att betala en avgift på 500 kr enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond.

Ersättning

1. Sophie Palmgren Paulsson tillerkänns ersättning av allmänna medel för arbete som målsägandebiträde och särskild företrädare för barn med 132 885 kr. Av beloppet avser 104 835 kr arbete, 1 473 kr tidspillan och 26 577 kr mervärdesskatt.
 2. Ulf Bjermer tillerkänns ersättning av allmänna medel för arbete som offentlig försvarare med 221 586 kr. Av beloppet avser 155 445 kr arbete, 21 824 kr tidspillan och 44 317 kr mervärdesskatt.
 3. Kostnaderna för försvar, målsägandebiträde och särskild företrädare för barn ska stanna på staten.
-

YRKANDEN M.M.

Åklagaren har framställt yrkanden och åberopat bevisning på sätt framgår av stämningsansökan bilaga 1.

Åklagaren har vidare yrkat förverkande av en till bajonetten hörande slida. Hon har yrkat bevisbeslag av Carina Månssons vinterjacka och tröja, av Christer Skrabas två almanackor, av Carina Månssons trygghetslarm samt av Christer Skrabas anteckningsblock, tre kalendrar och verktygslåda.

Carina Månssons föräldrar Eva Månsson och Bertil Månsson har, var och en, yrkat skadestånd av Christer Skraba med 50 000 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 17 februari 2012 tills betalning sker. Beloppet avser ersättning för psykiskt lidande i anledning av att Christer Skraba uppsåtligen har berövat Carina Månsson livet.

Dödsboet efter Carina Månsson har yrkat skadestånd av Christer Skraba med 37 931 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 17 februari 2012 tills betalning sker. Beloppet avser ersättning för begravningskostnader med 28 641 kr och med 9 290 kr för gravsten.

Barnen Linnéa och Amanda Månsson Skraba har, vart och ett, yrkat skadestånd av Christer Skraba med 110 000 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 17 februari 2012 tills betalning sker. Beloppet avser ersättning för psykiskt lidande i anledning av att Christer Skraba uppsåtligen har berövat Carina Månsson livet med 50 000 kr, ersättning enligt 4 a § brottsskadelagen till barn som har bevittnat ett brott som varit ägnat att skada tryggheten och tilliten hos ett barn i dess förhållande till en närstående person med 40 000 kr samt ersättning för kränkning i anledning av olaga hot med 20 000 kr.

Christer Skraba har varit frihetsberövad sedan den 17 februari 2012, se även avräkningsunderlag [bilaga 2](#).

Han har i anledning av en tidigare dom den 23 november 2011 varit frihetsberövad tiden den 26 oktober 2011 till den 23 november 2011.

Christer Skrabas inställning

Christer Skraba har erkänt dråp men förnekat grovt olaga hot mot barnen. Han har medgett alla framställda skadeståndsanspråk utom det som avser skadestånd till barnen för olaga hot. Han har medgett de särskilda yrkandena om förverkande och bevisbeslag.

Bevisning i målet

Åklagaren har åberopat den bevisning som framgår av stämningsansökan.

Försvaret har som skriftlig bevisning åberopat Rättsmedicinalverkets utlåtande angående Christer Skrabas eventuella påverkan av mediciner (förundersökningen aktbil 48 s 40 m) och en förteckning av vilka mediciner han har ätit vid olika tidpunkter (aktbil 75). Försvaret har vidare åberopat vittnesmål enligt punkterna 30. - 38. nedan.

Målsägandeförhör

Målsägandeförhör har hållits med Eva Månsson och Bertil Månsson. Förhör med barnen Linnéa och Amanda under polisens förundersökning har spelats upp. Berättelserna redovisas inte i domen, eftersom yrkade skadestånd i huvudsak är medgivna. Åtalet mot Christer Skraba för olaga hot mot barnen kan prövas utan att deras berättelser redovisas.

Vittnesförhör

De av åklagaren åberopade vittnena som anges i stämningsansökan har hörts, nr 1.-29. nedan. På försvarets begäran har hörts ytterligare nio vittnen, nämligen 30. Susanna Richter, 31. Tonya Adadevoah, 32. Hans Franklin, 33. Kerstin Öhrström, 34. Annika Bengtson, 35. Kristina Westdahl, 36. Eva Wedelin, 37. Charlotta Andersson och 38. Anna Hult Lund. De sistnämnda har i samband med förhören åberopats även av åklagaren.

Följande har framkommit vid förhör i målet

DEN TILLTALADE

Christer Skraba

Han och Carina Månsson blev ett par 2001. Båda var friluftsjälskare och tillbringade därför mer tid hemma hos Christer, som bodde i en sommarstuga. Carina var väldigt tillbakadragen och blyg. Paret hade ett uppehåll under några sommarmånader, vilket berodde på att Christer inte orkade med Carinas blyghet och ovilja att träffa människor. De blev ett par igen och hyrde så småningom ut Carinas lägenhet i andrahand och flyttade ihop i Christers sommarstuga.

Christer och Carinas ekonomiska situation förändrades till det sämre efter att de köpt ett hus i Vellinge och behövde betala lån, el och renoveringar. Carina förstod inte hur mycket det kostade med ett hus. Det var Christer och Carinas pappa Bertil som gjorde mycket av renoveringarna i huset.

Carina hade ett jobb som hon slutade 2007. Eftersom hon inte fick med sig något arbetsgivarintyg fick hon ingen a-kassa. Hon betalade sina räkningar med sparade pengar. När pengarna tog slut ville hon att Christer skulle betala räkningarna. Det tog Christer fyra månader att övertyga Carina om att hon skulle ordna ett

arbetsgivarintyg. Carina hade överlag problem att agera. Det blev tufft för Christer när Carina var arbetslös och de var tvungna att renovera huset.

Christer och Carina var nära att separera under 2010. Vid den tiden var det också en händelse med Carinas vinterdäck till bilen. Christers pappa hade dött och han flög till Slovenien för att vara med vid begravningen. Christers mors sambo, Paul, gick bakom Christers rygg och satte nya vinterdäck på Carinas bil. Christer tyckte inte att det hade gått schysst till, när man gjort detta utan att prata med honom. Hade man bara sagt något till honom innan man satte dit däcken hade han kunnat acceptera det. Han vill klara sin ekonomi själv. Christer lämnade tillbaka däcken för att han tyckte att det kändes kränkande. Han kan inte acceptera att man går bakom hans rygg. Förmodligen berodde krisen mellan Christer och Carina inte på bildäcken utan på att pengarna till renoveringen av barnens rum inte räckte till. Christer hade arbetat med renoveringen i tre år men det kom alltid något emellan, vilket var väldigt jobbigt för honom.

Christer och Carina gick i familjeterapi under 2010. Carina sa då att hon var rädd för Christer, vilket var svårt för honom att förstå. Det har aldrig varit hans mening att vara otrevlig mot Carina. Han har kämpat och haft det tufft på jobbet. Han har inte haft resurserna att göra det han har velat och har därför blivit irriterad när Carina inte har gett honom stöttning. Han tog till sig vad som sades och efter familjeterapin fick han inga utbrott mot Carina utan vinnlade sig om att vara lugnare och trevligare än tidigare. Han har i efterhand förstått att han redan vid den här tiden led av nedstämdhet och en lättare depression.

Våren 2011 började Christer och Carina diskutera att renovera badrummet. De skulle bland annat bygga en relaxavdelning. Med hjälp av en granne som var arkitekt gjorde de skisser. Efter separationen fick Christer veta att Carina egentligen aldrig ville renovera badrummet. Christer fick aldrig veta vad hon tyckte. Hon kunde stå framför honom och rycka på axlarna när han frågade henne om något.

I april 2011 märkte Christer att det var något problem i hans och Carinas relation. Deras samliv upphörde och Carina började ”hugga” på saker. Eftersom han hade uppfattat det som att förhållandet blev bra efter sommaren 2010 kom separationen som en chock. Han var helt oförberedd. Det var strax efter midsommar 2011 som Carina sa att hon ville separera. När hon väl hade berättat det för Christer var hon väldigt bestämd. Christer var beredd att göra vad som helst för att de skulle lösa sina problem, till exempel gå i terapi eller flytta från huset, men Carina ville inte prata med honom.

Under sommaren 2011 gick Christer åter in i en depression. Det kände som om benen slogs bort under honom och han mådde väldigt dåligt. Han var irrationell, ologisk och saknade livslust. Han ville dö. Drygt två månader efter midsommar flyttade Carina ur ut huset och han blev ensam. Christer kan idag inte säga hur långt ut i någon frånvaro som han har varit. Andra personer har berättat att han var helt tom i blicken och sa saker som han hade sagt men som han själv inte hade något minne av. Eftersom han mådde så dåligt hade han svårt att sköta sitt jobb. Han hamnade i en ond spiral.

Perioden mellan den 27 september och den 23 oktober 2011

Christer var ganska övertygad om att Carina träffade en annan man. Denna övertygelse kom dels av att Carina var så bestämd med separationen, dels av att han i september hittade en lapp med ett telefonnummer i hennes smyckeskrin. När han frågade Carina vad det var för nummer ville hon inte kännas vid det. Han ringde upp telefonnumret han hittat för att höra vem som hade det. Numret gick till Darko, som enligt Carina var hennes arbetskamrat. Christer konfronterade Carina men hon nekade och tittade ner i marken. Hennes kroppsspråk sa att hon ljög.

Christer körde förbi stället i Trelleborg där Darko bodde och tog reda på vad Darko hade för bil. Han var också vid ett tillfälle vid en parkering i närheten av Darkos

bostad och läste in registreringsnummer på de bilar som stod parkerade där, för att se om någon av dem tillhörde Darko.

Från början var det tänkt att Christer och Carina skulle ha barnen varannan vecka. Ibland tog de varsitt barn. En morgon i september ringde Carina och undrade om Amanda kunde över till Christer. Han hade redan Linnéa hos sig. Carina ville ha ett snabbt svar. Christer sa att det var okej. Carina uppgav att hon skulle handla medan barnen var hos honom. Barnen skulle på kalas samma dag och när tiden för kalaset började närma sig ringde Christer och undrade var Carina höll hus. Carina sa att hon hade varit på en loppis i Håslöv och var på väg till honom. När hon kom till Christer hade hon bara en liten kasse med mat och prylar från loppisen. Christer förstod att det var något konstigt. När hon tog barnen och körde iväg var hon väldigt glad och vinkade till honom, vilket hon inte hade gjort tidigare. Christer förstod att något var fel. Han tog sin bil och körde till Håslöv. Där fanns ingen loppis. Däremot var det en loppis i närheten av Darkos bostad. Då förstod han att Carina hade träffat Darko.

Christer ”kraschade” en tisdagmorgon efter att han hade lämnat barnen hos Carina. Christer bestämde sig för att Carina fick ta barnen på heltid, så att han själv kunde bli sig själv igen. Han ringde till Carina men hennes telefon var avstängd. Då körde han ut till hennes bostad och ringde på, men det var ingen som svarade. Han bestämde sig för att vänta tills hon kom hem. Carina kom ”hemramlande” först vid tio-elva på förmiddagen. Då förstod han att han var ”kastad på sophögen” och att det fanns en annan man i hennes liv. Han pratade med Carina. För att hon inte skulle bli rädd för honom satte han sig på marken. Christer frågade om hon hade träffat mannen i Trelleborg, men hon sa att han inte hade med det att göra. Christer tycker att det är dåligt att Carina höll sitt förhållande hemligt. Det var inte kul att inse att det fanns en annan och att han ”inte var värd ett skit”. Senare under dagen bestämde de att Carina skulle ta barnen på heltid. Detta var den enda gången han väntade utanför Carinas bostad.

När man tänker på vad han gjort under den här tiden kan man inte utgå från en människa som handlat normalt. Han kraschade fullständigt den 22-23 oktober och bestämde sig för att ta sitt liv. Det stämmer förmodligen som hans arbetskamrater berättat att han testade buntbands hållfasthet. Det gjorde han för att han skulle använda buntband för att ta livet av sig. Han har varit helt snurrig. Att han har frågat en arbetskamrat om denne kände till någon som sålde vapen var också en del av snurrigheten eller kanske ett rop på hjälp. Han funderade på att ta livet av sig genom att slänga sig framför en lastbil, hänga sig eller skära sig i handlederna. Han hade också ett hagelgevär framme och tittade ner i piporna men, ”man har någon slags spärr” som avhöll honom från att ta livet av sig. Han packade ner ett rep i en ryggsäck eftersom han tänkte hänga sig i trappan. Det var för liten fallhöjd där så han måste hitta ett annat ställe. Han lade också ner en kniv i ryggsäcken för att han skulle kunna ta livet av sig med den. Det sista han lade ner i ryggsäcken var buntbanden. Tanken var att han skulle kasta sig i kanalen med fjättrade händer och fötter. Han köpte också handbojor, men insåg att kvaliteten var för dålig så han la undan dem i en byrålåda. Handbojorna köpte han i samband med helgen den 23 oktober, förmodligen på måndagen. Ryggsäcken hängde han i garderoben i hallen.

I ett sista desperat försök att må bättre kontaktade han Carina för att få träffa barnen. När han sedan träffade barnen var de väldigt matta, dämpade och bleka. De såg bedrövliga ut. När barnen skulle gå tillbaka till Carina blev Linnéa hysterisk och Christer fick förklara att mamma inte tyckte om pappa längre. Han kände sig som en dålig pappa och mötet med barnen blev ytterligare en negativ grej.

Frihetsberövandet den 25 oktober 2011

Han bodde kvar i huset i Vellinge. Den 25 oktober kom Carina till huset för att de skulle göra upp om något praktiskt. Christer satt i trappan i hallen och sa att han ville börja träffa barnen mer. Han föreslog att de skulle göra så, att han kom hem till Carina på onsdagarna och åt middag med henne och barnen. Han tänkte också att de skulle kunna åka tillsammans till ponnyridning på lördagarna. De skulle på så sätt

kunna jobba på förhållandet. Så fort Carina förstod vad Christer ville prata om sa hon ”nej, för femtioelfte gången”. Christer var helt psykiskt slutkörd och det slog slint. Han fick en blackout. Han lade ner Carina på golvet och satte handbojor runt hennes handleder. Han tog sedan upp henne på ovanvåningen. Han uppfattade det som en skyddsåtgärd. Han satte buntband runt Carinas handleder. Han har väldigt stora minnesluckor, men minns att han var arg. Plötsligt vaknade han till och insåg vad han höll på med. Han lugnade ner sig och satte Carina i en stol. Carina sa saker som han senare förstod att hon sa för att lugna honom. Han insåg att han hade gått för långt och att det bara en sak att göra. Han klippte loss henne från buntbanden och klippte upp handbojorna eftersom de inte gick att låsa upp.

Med ”blackout” menar Christer att det bara svartnade för honom. Han visste inte vad han gjorde eller varför han gjorde det. En kurator i Trelleborg, som han efter frihetsberövandet gick i samtal hos, har i efterhand sagt att det var någon slags ”sorg och saknad-reaktion” som han drabbats av. När Carina åkte från huset kändes det som att det inte fanns något hopp. Christer förstod att hon skulle polisanmäla händelsen. Han tog buntbanden ur ryggsäcken, klippte sönder dem och slängde dem sedan i soporna. Han lade repet och kniven i garaget och hängde tillbaka ryggsäcken. Sakerna i ryggsäcken var förberedda för att användas på honom själv. Han var i chock efter händelsen. Sedan han lagt undan sakerna körde han hem till Carinas pappa Bertil, eftersom han ville berätta vad som hänt. När Carinas mamma ringde till Bertil bad Christer att få prata med henne. Han försökte inte få tag i Carina. Han har inget minne av att han sagt ”det var nära” eller ”jag kunde inte genomföra det”. Det hela kunde kanske ha gått överstyr. Han var lite rädd för sig själv. Det var hemskt att det kunde hända och Christer har varit jätteledsen för det, men på grund av kontaktförbudet har han inte kunnat be Carina om ursäkt.

Syftet med att frihetsberöva Carina var nog att på något vis få henne tillbaka. Han hade ingen tanke på att ta livet av henne. Det finns heller inget praktiskt som tyder på det.

Efter frihetsberövandet

Christer var anhållen och häktad från den 26 oktober till huvudförhandlingen den 23 november 2011. Det var jobbigt att sitta frihetsbrövad. Han var djupt inne i en depression. Han förstod att han måste ha hjälp. När han blev släppt tog han kontakt med öppenvården men fick nej. Han fick senare tid hos en läkare och fick göra vissa tester. Det var på vippen att läkaren la in honom, men istället fick han medicinering. Han lade upp en strategi och kontaktade bland annat Kriscentrum för män i Malmö och en kurator vid Vellinge vårdcentral. Han hade fått sluta på jobbet och insåg efterhand att det nog var rätt bra, eftersom jobbet hade varit väldigt pressande för honom.

Det tog ett par veckor innan medicinerna började verka. De veckorna var ett helvete med ångestattacker. Det var någon gång i januari som medicinen började hjälpa rejält. Han fick tillbaka orken och kunde åter koncentrera sig.

Christer sålde huset och skaffade en lägenhet i Limhamn. Han fick tillträde till lägenheten den 2 januari och flyttade möblerna den 8 januari. Efter någon vecka var det färdigt i lägenheten. Det var ”ordning och reda”. Bland annat organiserade han garderober och städsåp och modifierade köket en aning. Det hade varit trångt att bo i lägenheten med två barn men det var låg hyra, vilket var bra eftersom han eventuellt skulle sitta i fängelse i sju månader. Han hade lagt undan pengar så att han skulle vara redo när han kom ut från fängelset.

Christer ville ha umgänge med Amanda och Linnéa så fort som möjligt men den 16 januari 2012 kom en stämningsansökan om att Carina ville ha ensam vårdnad om barnen. Det var inte roligt. Christers mål i ett längre perspektiv var att få umgänge med barnen.

Vid huvudförhandlingen i brottmålet den 23 november 2011 verkade Carina inte vara rädd. Hon var fullt stabil och visade inte minsta tecken på rädsla. Hon pikade honom till och med. Det var samma sak under vårdnadsprocessen; hon uppträdde inte som att hon var rädd för honom. Det är sant att hon ville bort från honom men det behöver hon ju inte ha varit rädd för att vilja. Christer tror inte att Carina insåg vidden av att bo på skyddat boende.

Under vårdnadsprocessen sa Carinas advokat att umgänge inte kunde komma på fråga förrän barnen var så gamla att de inte skulle kunna röja var Carina bodde. Carina själv sa att hon skulle vara borta i 2-3 år. Christer ifrågasätter varför Carinas påstådda rädsla skulle vara borta om 2-3 år.

Christer hade ingen kontakt med Bertil förrän denne ringde till honom någon gång efter jul. Christer sa att han inte ville ha problem men att Bertil fick ringa, om han ville. Christer sa att han gärna ville be Carina om ursäkt, men bad inte Bertil att framför det. Bertil ringde till Carina och sa vad Christer hade sagt. Christer kan inte veta om Carina uppfattade det som om Christer utnyttjade Bertil för att komma åt henne. Någon gång i januari ringde Bertil till Christer och sa att han inte längre kunde ta kontakt med Carina eller lämna meddelanden till henne via Bertil. Bertil sa att Carina var rädd och att Bertil och Christer inte kunde ha någon kontakt. Bertil ville emellertid att de två skulle fortsätta ha kontakt och lade in Christer nummer i sin mobil under namnet "Lennart". Bertil har sedan av egen fri vilja haft viss kontakt med Christer.

Christer kan inte förstå varför Bertil kände sig förföljd av Christer. En gång körde Christer ut för att möta Bertil och såg då denne köra iväg från bostaden. Christer körde fram till honom och de bestämde sig för att gå en runda på Bulltofta. En annan gång kom Christer från Jägersro och Bertil stod parkerad vid dikeskanten. Christer trodde att Bertil hade problem med bilen. Det var bara en slump att Christer råkade passera och få syn på Bertil. Christer känner inte igen att han skulle

ha varit stressad vid det tillfället. Det är riktigt att han vid ett tillfälle hade för sig att han hade civilpoliser efter sig. Det har han haft. Christer frågade Bertil om dennes telefon var avlyssnad.

Under perioden efter frihetsberövandet har Christer inte försökt ta reda på var Carina bodde. Det är klart att han har haft ögonen öppna eftersom han längtade efter barnen och Carina.

Christer parkerade sin bil på Lugna Gatan innan han visste att Carina bodde där. Han är inte bekant med gatunamn i Malmö och har använt "Lugna Gatan" som ett sökord på internet, för att kunna lokalisera sig i staden. Det var också bra parkering på Lugna Gatan. Han gjorde en sökning på internet på en lägenhet på Lugna gatan 50. Det var för att göra sig bekant med området och hade inte alls med Carina att göra. Han visste inte var hon fanns. Det finns ingen anledning för honom att ljuga om det.

Sedan han fått medicin och mådde bättre släppte han frågan om det fanns en annan man i Carinas liv. Hans mål var bara att få ett umgänge med barnen. Vid ett möte med sin advokat fick han veta att risken var överhängande att Carina skulle få den interimistiska vårdnaden. Christer insåg att det skulle bli en lång vårdnadsprocess.

Dagarna innan den 17 februari 2012

Lördagen den 11 februari besökte Christer köpcentret Entré. Han mådde bra. När han passerade Hemköp såg han Carina i kassan och blev lite chockad. Barnen stod bara några meter ifrån honom. Varken Carina eller barnen såg honom. Eftersom han hade kontaktförbud blev han lite rädd och gick vidare för att inte bli sedd. Egentligen hade han velat springa fram och krama barnen. Han ställde sig i en korridor vid toaletterna och tittade på dem. Efter en stund lämnade de Entré och Christer följde efter. De fortsatte längs Kungsgatan. Christer höll sig en bra bit bakom. Det slog honom att Carina inte vid ett enda tillfälle såg sig omkring utan

gick helt avslappnat. De gick till lekplatsen som ligger mitt på Kungsgatan och stannade där för att leka. Carina satt på en bänk och hade ingen koll på sin omgivning, vilket Christer tycker är konstigt om hon nu skulle vara så rädd. Det var ett konstigt beteende att hon trots detta gick helt öppet med barnen. Sedan det blivit mörkt gick Carina och barnen vidare längs Kungsgatan och in på Lugna Gatan. Christer såg dem gå in genom en port och att det sedan tändes i en lägenhet på fjärde våningen. Det var först den här dagen som han förstod var Carina och barnen bodde.

Söndagen den 12 februari snöade det och Christer körde in till Malmö på förmiddagen. Carina och barnen var i parken och åkte pulka. Han satt i sin bil och tittade på dem. Barnen lekte och var glada. Det gjorde honom lugn att se att de fick komma ut och att de hade det bra. Han hade gärna gått fram till dem och kramat dem. Han tyckte fortfarande om Carina. Hon hade gärna fått komma tillbaka till honom. Sedan han börjat medicinera hade han släppt tanken på att hon hade en annan man. Han kände ingen aggression utan älskade henne djupt. Efter en stund gick Carina och barnen till ett café som ligger vid Kungsgatan. Han väntade. När de kom ut från caféet körde han hem. Han var där i kanske en eller två timmar.

Måndagen den 13 februari fick han ett samtal från Manpower. Han gjorde ett personlighetstest på internet för bolaget. På eftermiddagen bokades en intervju. När han var på väg till Studentgatan körde han förbi Lugna Gatan men det var ingen där, så han körde hem igen.

Tisdagen den 14 februari var han hos sin advokat Annika Bengtson på eftermiddagen. När han körde förbi Lugna Gatan såg han Amanda i ett fönster. — Han hade sett en mäklarfirmas skylt. Av ren nyfikenhet gick han in på nätet för att se hur lägenheten på Lugna gatan såg ut. (Jfr undersökningsprotokoll, aktbil 92, åberopat av åklagaren.) Han hade inte tänkt köpa någon lägenhet. Han hade ju redan sin lägenhet i Limhamn.

Onsdagen den 15 februari var Christer hos kuratorn på förmiddagen och hos mansjouren på eftermiddagen. Han körde förbi Lugna Gatan någon gång den dagen. Han tror inte att han stod parkerad där varken den 14 eller 15 februari. Han vågade sig inte fram till Carina och barnen eftersom han ville få fängelsestraffet omvandlat till villkorlig dom för att sedan komma tillbaka i livet. Han var medveten om att det han gjorde var en överträdelse mot kontaktförbudet.

Torsdagen den 16 februari var det ett sammanträde i vårdnadsmålet i tingsrätten. Christer tror att sammanträdet började kl. 09.00. Han var på plats strax innan, tillsammans med sin advokat. Carina och hennes advokat dök upp precis innan de skulle gå in i salen. Eftersom Christer inte hade sett Carina på så länge kändes det konstigt att se henne. Carina var undvikande och ville inte titta rakt på honom. Hon grimaserade åt saker som Christers advokat sa. Hon var stenhård och visade inte minsta tecken på rädsla. Carinas advokat gjorde klart att det inte var aktuellt med umgänge så länge barnen kunde röja Carinas adress. Domaren föreslog telefonmöten och det gick Carina motvilligt med på. Egentligen ville Christer ha två samtal per vecka, vilket han inte tyckte var för mycket begärt. Det han fick var bara ett tio minuters samtal per vecka. Hans advokat såg det som en framgång att Carina frånföll sitt yrkande om interimistisk vårdnad. Christer kände sig ganska lugn efteråt. Han var inställd på att Carina skulle få ensam vårdnad om barnen men tyckte det var snålt av henne att inte gå med på två telefonsamtal i veckan. Under sammanträdet sa Carina att hon skulle flytta inom två veckor, vilket inte kom som någon överraskning eftersom Christer hela tiden haft för sig att det skyddade boendet var tillfälligt. Christer hoppades att barnen skulle börja sakna honom om han fick prata med dem i telefon och att det skulle skapa en press hos Carina.

Samma dag sökte Christer av ren nyfikenhet efter en lägenhet på Hemnet som låg på Lugna Gatan 50. (Jfr undersökningsprotokoll, aktbil 92, åberopat av åklagaren.)

Han hade inte tänkt flytta dit. Det fanns ingen anledning för honom att göra det. Han visste att Carina skulle få skyddade personuppgifter och flytta någon annanstans.

På kvällen ringde Christer kompis Micke. Klockan var runt 22.00. Christer hade tagit Zopiklon och var väldigt snurrig och förvirrad. Det är möjligt att han var lite nere efter sammanträdet i tingsrätten.

Fredagen den 17 februari 2012

När Christer vaknade hade han inga stora planer för dagen. Han skulle till optikern men det var ingen fast tid. Han körde till Lugna Gatan, parkerade bilen och gick sedan en runda. Vid niosnåret gick han till caféet på Kungsgatan och åt frukost. Han ringde ett kort samtal till sin kompis Dan. Han frågade Dan om Carina hade varit på jobbet men det visste inte Dan. Det är möjligt att Christer gick en runda på staden sedan han ätit frukost. Vid elvatiden var han hemma och käkade. Han bytte också tröja och jacka eftersom han hade på sig samma kläder som han haft vid sammanträdet i tingsrätten och tänkte att Carina kanske skulle känna igen honom. Han åkte till Specsavers vid Jägersro och hämtade linser. Vid 13-tiden var han tillbaka på Lugna Gatan. Han promenerade runt i Malmö under eftermiddagen. Vid 15-tiden förnyade han parkeringsavgiften. Sedan gick han ner för Skolgatan och de gatorna. Han var också på Triangeln och Åhléns. Strax innan klockan 16 åt han hamburgare på hörnan. Sedan gick han tillbaka mot Lugna Gatan.

Anledningen till att han var på Lugna Gatan var att han ville se Carina och barnen. Han visste att han inte kunde vara där för mycket och att han var tvungen att sluta åka dit, men han hade inte bestämt att detta skulle vara den sista dagen han var där.

Vid 16-tiden såg Christer att Carina och barnen var på lekplatsen. Christer bil stod utanför Lugna Gatan 46 A och Carina hade kunnat se honom. Han funderade på vad han skulle göra. Han satte sig i bilen och körde runt kvarteret, så att han kom in från

andra hållet och parkerade sedan strax innan Lugna Gatan 70. Han kunde inte se barnen därifrån.

Efter en stund kom barnen och Carina gående över gatan. Christer satt och funderade. Det slog honom att detta kunde vara sista gången han såg dem på väldigt lång tid. Han kände en stor hopplöshet och att han måste göra något för att Carina skulle förstå att han ville träffa barnen. Han visste inte vad Carina och barnen skulle göra, om de skulle flytta därifrån eller någonting. På söndagen hade han sett en bil som packade kartonger, han kunde ju inte veta om det var deras. Han tänkte att han inte skulle få se barnen igen förrän de var 10-12 år.

Christer startade bilen och körde fram. Han tänkte att Carina kanske skulle bli väldigt chockad om hon såg honom komma gående i lugn och ro. Då hade hon kanske tryckt på larmet och hans villkorliga dom hade gått åt skogen. Han kände att han måste göra något för att Carina skulle förstå att hon inte behövde vara rädd för honom. Det han ville göra var att visa henne att han kunde hitta henne och göra henne illa om han ville – men att han inte hade tänkt göra det. Hon hade inte förstått vidden av sitt handlande; hon hade inte behövt bry sig. Han var rädd att Carina på något sätt skulle ignorera honom. Därför skulle han visa bajonetten och sedan kasta bort den. Tanken var att hon skulle bli litet rädd men att han sedan skulle kasta bort bajonetten. På så sätt skulle Carina förstå att han inte var farlig. ”Tänk på reaktionen när jag kastade bort bajonetten.” Det var meningen att bara hon skulle se bajonetten. Han ville inte vifta med kniven och väcka uppmärksamhet. Han tog beslutet på en tiondels sekund i ett desperat läge. Det var ett desperat beslut i en paniksituation.

Christer sträckte sig ner i en verktygslåda som stod på golvet mellan det främre passagerarsätet och baksätet. I verktygslådan fanns en bajonett. Bajonetten hade Christer köpt på ett överskottslager i Rolsberga när han tidigare var med i Hemvärnet. Han slutade i hemvärnet 2007. Christer vet inte varför han behöll bajonetten. När han tömde huset slängde han ner bajonetten i verktygslådan; den

råkade bara hamna där. Den passade visserligen inte i verktygslådan, men den passade ingen annanstans heller. I verktygslådan hade han även moraknivar och sådant. Sina jaktknivar hade han inte i verktygslådan. Han visste inte att man inte fick åka runt med knivar i bilen. Anledningen till att verktygslådan stod i bilen var att hans flytt var en process som hade dragit ut i flera veckor och genom att ha verktygslådan i bilen så var den alltid med om han skulle behöva ett verktyg. Att den stod just i på golvet i bak var för att den kunnat ramla omkull om den hade stått i bagageutrymmet. Att den stod bakom passagerarsätet var nog för att det skulle gå att komma åt den från trottoaren. Christer ser ingen poäng med att ha bajonetten i verktygslådan om han velat använda den för att döda Carina – vilket han inte haft någon tanke på.

Christer tycker att han hade bra kontroll i bilen men han kände en stor hopplöshet och förtvivlan. Han kände att han måste få Carina att ändra sin inställning. Han visste inte hur det skulle gå eller hur hon skulle reagera. Det han skulle göra skulle vara ”en positiv grej”. På något sätt var han samlad.

När Christer sträckte sig ner i verktygslådan fick han först tag i en hammare men fortsatte rota runt och fick då tag i bajonetten, som han tyckte var lämplig. Han tog bajonetten ur sin slida och lade tillbaka slidan i verktygslådan. Sedan sprang han efter Carina och barnen upp mot entrén. Han höll bajonetten utefter sin vänstra underarm för att den inte skulle väcka så stor uppståndelse. Han hörde Linnéa skrika ”pappa” och då började alla skrika. Christer vet inte varför barnen skrek, kanske för att de fått lära sig att vara rädda för sin pappa. Carina vände sig om. Christer kom tätt inpå henne och stannade upp. Carina skrek ”nej, nej” och viftade med händerna. Christer uppfattade bara att han stack bajonetten i magen på Carina och att hon grimaserade. Det var någon typ av impuls som gjorde att han stack bajonetten i henne. Samtidigt som han stack henne greppade han fingrarna på hennes ena hand. Christer tittade ner och såg vad han hade gjort. Han drog ut bajonetten och Carina tog sig för magen. Han blev förvånad av det första sticket;

han kände inte att han hade stuckit henne. När Carina tog sig för magen stack han henne i bröstet. Det var en ren impuls och han kunde inte kontrollera sin kropp. ”Såhär kan jag ju göra”, tänkte han.

Carina tog ett par stapplande steg åt vänster och ramlade omkull. Christer stod kvar. Han vände sig mot barnen, som var hysteriska. Samtidigt såg han att Carina låg i fosterställning och att det kom ut blod med en väldig kraft. När han stack henne såg han inget blod. Carina rörde på armarna. Christer satte sig bakom hennes rygg. Carina sa ”håll mig i handen” och Christer sa ”jag älskar dig, förlåt”. Han kysste henne på pannan och på kinden. Det verkade som att Carina försökte skriva något i blodet. Han vet inte om Carina uppfattade att han var där. Att det på ett foto ser ut som att han håller upp ett finger beror på att han håller för hennes arm, det är inte en förmaning. Carina släppte hans hand och hennes ögon stelnade till. Christer antog att hon försvann där. Det började rycka i hennes kropp och hon fick någon slags spasmer men det vet Christer inte vad det var. Han gick fram till barnen och försökte få dem att gå bort till en grupp vittnen längre bort. Sedan barnen gått därifrån tog han upp sin mobiltelefon och ringde till sin mamma och berättade vad som hade hänt. Han avslutade samtalet, kastade bort kniven och inväntade polis som grep honom.

Christer har en jägareexamen. Han har jagat älg, rådjur, vildsvin, hare och fasan. Han har skjutit två älgkalvar och tio-femton vildsvin. Det är viktigt att man träffar älgen rätt när man skjuter den. Vildsvin är snabba djur och inte heller lätta att skjuta. Christer har inte fått någon träning i att använda bajonett. Han har ingen större kännedom än någon annan om hur man dödar en människa. Att han kan stycka kött innebär inte att han vet hur man sticker en människa.

Om Christer hade haft planer på att döda Carina så hade han inte valt att göra det på den platsen och vid den tiden. Det var inte heller så lämpligt att göra det inför barnen. Han hade försökt att göra det när de inte var med. Han hade överhuvudtaget

inga planer på att döda Carina. Om Christer hade velat döda Carin hade han stuckit henne rakt i hjärtat. Av obduktionsrapporten framgår att sticket i bröstet inte tagit i hjärtat. Ett stick i magen dör man inte av.

Angående Christer Skrabas inställning till barnens närvaro

Eftersom Christer hade en positiv bild av hur händelsen skulle utspela sig så tänkte han inte så mycket på barnen. Han såg inget problem. Hans förhoppning var att de inte skulle fatta det hela eller se så mycket av bajonetten. När han stack Carina så förstod han det inte riktigt själv. Han hade inga tankar på barnen. Han hade ingen avsikt att skrämma eller skada barnen. Han förstår att de blev jätterädda. Barnen befann sig bredvid händelsen. Det var Carina som Christer hade framför sig. I hans uppfattning ingår inte barnen. Efteråt gick han fram till barnen, försökte lugna dem och få dem att gå till vittnena. Linnéa gick på egen hand men Amanda dröjde sig kvar så Christer försökte få kontakt med henne. Hon verkade rätt långt borta. De förde inget samtal. Christer hade fortfarande kniven med sig eftersom han inte ville att någon annan skulle ta den. Han hade inte planer på att lämna platsen. Han ville inte heller bli övermannad. Han var rädd för att personerna som stod runtomkring skulle ge sig på honom.

VITTNESMÅL

1. Sophia Nehringer

Hon är rättsläkare och har undersökt Carina Månssons kropp. Kroppen hade två sticksår, ett i bröstkorgen och ett i buken. Det fanns inga tecken på ytterligare sticksår. Det fanns ett fåtal ospecifika blåmärken på båda benen och skrapsår på ena armen. Skadan i bröstkorgen på den vänstra lungvenen var den allvarligaste skadan. Den var direkt dödande. Både den och skadan i buken var emellertid livshotande med hänsyn till omfattande kärlskador. Döden kom inom minuter. Carina Månssons enda chans att överleva hade varit om hon befunnit sig på sjukhus. Det har endast varit mjukdelar som kniven gått igenom. Det är huden som gör motstånd då kniven

går igenom, sedan krävs ingen större kraft. Det är lättare att penetrera huden på bröstkorgen eftersom den är spänd, medan buken ger efter. Stickkanalen i bröstkorgen var ca 13 cm och sticket gick till bakre delen av vänstra lungsäcken, alltså i princip igenom hela bröstkorgen. Stickkanalen i buken kan beräknas till ca 7 cm, men det är svårare att avgöra eftersom buken faller samman. Kanalen slutade vid ländkotorna. Det är inte möjligt att avgöra vilket stick som utdelades först.

2. Lars-Åke Liljegren

Han lärde känna Carina Månsson för 12-13 år sedan genom en pistolklubb där hon tränade skytte. Ungefär vid samma tid lärde han känna Christer Skraba. De hade gemensamma intressen och umgicks även familjevis. Carina Månsson var en lugn och tillbakadragen person. Efter händelsen den 25 oktober 2011 var Carina Månsson rädd. När hon besökte honom ville hon att han skulle följa henne till bussen eller bilen. När hon var ute så var hon vaksam och kunde inte koppla av. Han har inte träffat Christer Skraba det senaste året.

3. Paul Lindgren

Han är gift med Christer Skrabas mamma, han är alltså Christer styvfar, och har känt denne ca 25 år. Christer är en drivande människa. Han är väldigt ekonomisk och handlingskraftig. Carina Månsson var lugn och tillbakadragen. Christer tog separationen i september 2011 mycket hårt. Han åt middag hos dem i stort sett varje dag varje dag.

Före händelsen den 25 oktober ringde man flera gånger från Christers jobb. De var rädda att han skulle köra hem och ta livet både av sig själv och Carina. Han och hustrun har flera gånger satt sig i bilen för att leta efter Christer. Han vet inte om Carina var rädd för Christer. Hon sa inte att hon var rädd för honom. Hon sa inte emot honom. Det gör ingen. Hon ville undvika bråk.

Om man hade hela bilden (före den 25 oktober) så trodde man nog att det skulle hända det som har hänt. De på jobbet, mamma; alla trodde nog att Christer skulle ta livet av Carina och sig själv. Det trodde nog alla. Det som sedan hände den 25 oktober uppfattade han som planerat.

Han var med vid rättegången i vårdnadstvisten. Christer Skraba var lugn och samlad; varken arg eller aggressiv. Han var som vanligt.

Direkt efter händelsen den 25 oktober 2011 kom Carina Månsson hem till dem med barnen. Hon var upprörd, gråtfärdig och rädd. Hon hade trott att Christer Skraba skulle döda henne. Hon bodde hos dem tre dagar.

Under tiden därefter tog Christer Skraba ibland upp händelsen. Han sa att det var Carina Månssons fel och han var svartsjuk. Paul ville inte lyssna på detta. Det var mest Christers mamma som lyssnade.

Det som hände den 17 februari har han nog uppfattat som om det gick på impuls. (Jfr förundersökningen ab 48 s 173). Han och hustrun trodde att det berodde på att Carina skulle flytta och att Christer inte skulle få träffa barnen.

4. Peter Benjaminsson

Han har haft kontakt med Christer Skraba i sitt arbete som säljare sedan augusti 1999. De har aldrig suttit under samma tak, eftersom han arbetat i Göteborg och Borås. De har haft daglig kontakt i jobbet och träffats 4-6 gånger per år. Christer blev för länge sedan orimligt arg för någon bagatell som inträffade på en mäss. Han ansåg att Christer var mindre lämplig som säljare. Han fick senare andra uppgifter som tekniskt ansvarig och innesäljare på sin firma och då gick det bättre. Christer var mycket noggrann och ordentlig i sitt arbete, som han tog på fullaste allvar, men det var sämre mot slutet. När Carina ville separera blev Christer helt förändrad. Separationen tog större delen av hans tid och han skötte inte längre

arbetet. Han rådde 2010 Christer att söka familjerådgivning och det gjorde han. Christer tyckte det hjälpte, men inte Carina. Under 2011 hörde han att Christer städat på sitt bord på jobbet. Det tyckte de alla var olustigt.

Han visste att Christer var svartsjuk. Enligt hans uppfattning kunde Christer inte acceptera att någon annan rörde hans kvinna. Han tog över Christers telefon. När han lärde sig telefonens funktioner hittade han en fil där det verkade som om Christer gick runt och rabblade telefonnummer någonstans ute. Han förstod att det hade med Christers svartsjuka att göra. Han tålde inte att Carina hade en annan man. Christer sa det inte, utan det var mera än känsla Peter hade.

5. Robert Sjöberg

Han bodde i Vellinge och spelade innebandy tillsammans med Christer Skraba. Hans dotter var bästa vän med Christers dotter. Han tyckte bra om Christer. I innebandygänget fanns en person som ofta ställde till bråk med de andra. Vid ett tillfälle började killen bråka med Christer. Han var själv beredd att ställa upp för Christer, men denne sa att han inte ville ha något bråk och bara gick. De blev ”tätare” efter denna händelse.

När Carina skulle flytta från Christer ringde denne från bussen. Robert frågade hur det var. Christer svarade att när den man älskar över allt annat lämnar en så mår man inte så bra. De var bekanta, men inte vänner så han frågade inte så mycket mera. Christer sa vid ett annat samtal att Carina sedan hon lämnat honom hade träffat en annan. Christer tog henne i försvar.

Den 17 februari åt han lunch med en kamrat, Hans Franklin. De pratade om Christer. Av det han hörde av kamraten blev han orolig för att Christer skulle ta livet av sig. — Christer hade sagt upp sig från arbetet. Han hade gjort sig av med sin hund. Han hade träffat en annan innebandykamrat på staden, men inte hälsat. Han hade separerat. Han hade tillgång till vapen. Han var ledsen på grund av

separationen. — Allt detta gjorde honom orolig. Han sa att de måste göra något och tyckte att de borde ringa polisen. Det gjorde han under eftermiddagen, men de verkade inte intresserade.

6. Henrik Rudvall

Han har arbetat med Christer Skraba i 11 år. Christer har varit hans chef. Han är kunnig, noggrann och skärpt. Han var mycket duktig i sin yrkesroll. Carina Månsson har han sett någon gång utanför jobbet. Hon verkade tystlåten, snäll och trevlig.

Christer och Carina separerade 2011. Christer tog det mycket hårt. Han skötte inte sitt jobb och han sa till hans arbetskamrater att han höll koll på henne. Han ville veta om hon träffat någon annan. Det verkade som om han ville ta henne på bar gärning. Christer frågade honom vad man skulle ha för bil som smälte in bra. Han förstod att Christer skulle ha bilen för spaning. Vid något tillfälle när han kom hem till Christers hus sa denne att han varit och kollat på Carina. Henrik drog slutsatsen att han hade spanat på henne. Han har av andra hört att Carina kommit på honom när han spanat på henne. Christer bad honom också gömma 10 000 kr. Han sa nej. Christer kollade bilar och antecknade registreringsnummer. Han fick sedan fax från Transportstyrelsen. Han förstod vad detta gällde och ställde inga frågor till Christer om det. Vid något annat tillfälle frågade Christer hur man fick tag på droger, sedan de sett en artikel om en kvinna som blivit drogad och våldtagen. På jobbet var de oroliga för att Christer skulle ta sitt liv, inte att han skulle göra Carina något. Det var först den 25 oktober som han förstod att hon kunde vara i fara.

Sedan Christer sagt upp sig kom han onsdagen den 15 februari tillbaka för att hämta saker. Han var stirrig och pratade snabbt. Han var nästan för positiv. Han verkade ha för mycket endorfiner.

7. Mikael Renblad

Han har arbetat med Christer Skraba i fem år och varit hans chef halva tiden. Christer var duktig pålitlig och envis. Han var omtyckt av kunder. Däremot kunde han brusa upp för minsta lilla. Sedan Christer och Carina separerat 2011 kollade Christer upp henne och gjorde allt annat än att sköta jobbet. Han var arg, besviken och knäckt. En gång somnade han vid sitt skrivbord sedan han ätit lunch. Mikael var hela tiden rädd att han skulle skada sig själv. Att han kanske skulle ta livet av sig eller till och med gå ett steg längre. Vid ett tillfälle hade han ringt Christers mamma och sagt att de var oroliga. Efter det slutade Christer prata med honom.

I korridorerna hade han hört att Christer hade installerat ett spionprogram på Carinas dator innan hon flyttade hemifrån. Det hade han berättat på jobbet. Han hade också varit upprörd för att han misstänkte att hon träffade någon annan. Kamraterna hade frågat vad det tjänade till. Han hade sagt att han måste veta allt.

Dagen efter rättegången den 23 november 2011, då Christer blivit släppt ur häktet, kom han till jobbet. Han sa att han var beredd att jobba och att det ju inte hade hänt något. Han sa till Christer att han måste hålla fokus på jobbet och inget annat. Christer sa att han inte kunde det; att han måste göra det han gjorde. Då sa han upp Christer, vilket denne tog hårt. Då Christer senare hämtade sitt arbetsbetyg hade Christer förändrats. Han var mera positiv.

8. Anette Johansson

Hon har jobbat ihop med Christer Skraba i 11 år. Sedan Carina Månsson lämnat honom tjtade han alltid om separationen. Han förstod inte hur hon kunde göra så. Han var ledsen, upprörd och grät. Han ville inte leva utan Carina. Han var rädd att hon skulle träffa någon annan och ältade detta hela tiden. Han sa till henne att han spionerade på Carina. Hon sa till honom att låta Carina vara ifred. Han svarade bara att han ville ha henne tillbaka.

Hon var rädd både att han skulle ta livet av sig eller skada Carina. En morgon sa han att han inte ville leva längre. Hon sa till Christer Skraba han skulle tänka på sina barn. Han sa att de alltid skulle klara sig. Hon och chefen var oroliga och de bestämde att de skulle ringa hans mamma. Hon hade skickat sin sambo och då var det lugnt.

Den 15 februari då Christer var på jobbet var han hög. Hon har aldrig sett honom så glad.

Christer är ingen impulsmänniska. Han planerar allt. Det tar lång tid.

9. David Göransson

Han har varit kollega med Christer Skraba i över 10 år. Han har alltid varit en reko kille; hjälpsam, kunnig och duktig. Mycket av detta förändrades på slutet. Han la mera tid på annat än på jobbet. Han gick ned i vikt och var ledsen. Han sa att han var arg och besviken på Carina Månsson.

Någon dag innan den 29 oktober så fick han 10 000 kr av Christer att förvara. Det hade med underhållet till barnen att göra. Christer var rätt vag. Själv trodde han att Christer eventuellt tänkte smita. Han sa rent ut att han trodde att det var flyktpengar, men Christer förnekade det.

Han var hemma i Christer nya bostad i Limhamn. Där var ett rum för barnen och ordning och reda. Hans förhållanden till barnen var litet konstigt. Den ena dagen var det jobbigt att passa dem och den andra var de det bästa han hade.

De var ute på Lilla Torg efter domen den 23 november. Christer var mera positiv då. Han förklarade att han hade fått professionell hjälp och mediciner. Det verkade börja ordna upp sig igen.

10. Mumin Sirim

Han började förra året arbeta på samma arbetsplats som Christer Skraba. Ibland var Christer Skraba lite uppjagad på jobbet men annars gick det att skoja med honom. Efter separationen i september 2011 blev Christer Skraba litet nere. Han pratade om separationen hela tiden och tyckte synd om sig själv. Mumin Sirim har hört att Christer Skraba skyllde separationen på Carina Månsson. Vid ett tillfälle frågade Christer Skraba om Mumin Sirim kunde dra sönder ett buntband. Med lite hårda nypor lyckades Mumin Sirim få upp buntbandet. Då sa Christer Skraba att det var ”pissekvalitet”. Han förklarade aldrig varför han ville att Mumin Sirim skulle dra upp buntbandet. Mumin Sirim har inte hört några kunder klaga på buntbanden. Vid ett annat tillfälle hade Christer Skraba skrivit ut 10-12 sidor från Transportstyrelsen. Han visade utskrifterna för Mumin Sirim. Det stod utländska namn på handlingarna. ”Det är bara sådana här hon jobbar med”, sa Christer Skraba. En annan gång pratade Mumin Sirim ensam med Christer Skraba och sa åt honom att han skulle släppa separationen eftersom det annars bara blev värre för honom. ”Jag måste bara veta, jag är sådan – jag måste veta om det är någon annan”, svarade Christer Skraba. Vid ytterligare ett tillfälle frågade Christer Skraba om Mumin Sirim kände någon som var arbetslös och kunde spana för en mindre slant. Mumin Sirim antog att personen skulle spana på Carina Månsson och sa att han inte visste någon. Christer Skraba har också frågat om Mumin Sirim kände någon som sålde ett vapen.

11. Fredrik Simonsson

Fredrik Simonsson och Christer Skraba har arbetat tillsammans i ungefär fyra år. Christer Skraba har varit bitter och pessimistisk. Han är också temperamentsfull och kunde till exempel bli irriterad om telefonen ringde eller om man bad honom om hjälp med en kund när han höll på med någon annan arbetsuppgift. Först var Christer Skraba ledsen över separationen med Carina Månsson. Sedan utvecklades det till att han försökte kontrollera allt hon gjorde. Han har till exempel kollat någon adress på internet och på något sätt försökt följa ett telefonnummer. Fredrik Simonsson har också hört att Christer Skraba berättat att han spanade på Carina

Månsson någon gång. Fredrik Simonsson såg när Christer Skraba bad Mumin Sirim dra sönder ett buntband. Vid tillfället förstod inte Fredrik Simonsson varför Christer Skraba bad Mumin Sirim att göra det. En eller två dagar innan den 25 oktober bad Christer Skraba att Fredrik Simonsson skulle förvara 10 000 kr åt honom. Christer Skraba sa att det handlade om att pengarna inte skulle synas i vårdnadstvisten. Fredrik Simonsson tog hand om pengarna. Efter frihetsberövandet tänkte Fredrik Simonsson att Christer Skraba nog hade tänkt ha pengarna som flyktpengar. Detta förnekade Christer Skraba. Den 15 februari 2012 var Christer Skraba på arbetsplatsen. Han var väldigt uppåt och sa att han var en mycket bättre människa nu. Han sa att han pratade med kurator och psykolog och Fredrik Simonsson tyckte att det kändes som att det verkligen hade hjälpt och han mådde bättre.

12. Eva Lundquist

Hon kände Carina Månsson eftersom hon har en dotter som gick i samma förskoleklass som Linnéa. Döttrarna var vänner. Hon har sett Christer Skraba på ett föräldramöte under hösten 2011. På föräldramötet fick Eva Lundquist intrycket av att Carina Månsson var rädd för Christer Skraba, att Christer Skraba var arg och hon tyckte att det var bra att de skulle separera. Efter separationen har Carina Månsson varit hemma hos Eva Lundquist vid kanske sex tillfällen. Hon visste att Carina Månsson bodde på ett skyddat boende sedan Christer Skraba släpptes ur häktet i november 2011. Hon visste inte var det skyddade boendet fanns. Sedan Carina Månsson och barnen hälsat på hos Eva Lundquist och hennes familj släppte de av dem på olika ställen i centrala Malmö. Eva Lundquist upplevde att Carina Månsson genom sitt rörelsemönster inte framstod som fri. När Carina Månsson satt i en stol satt hon ihopkurad och när de andra satt ner vandrade Carina Månsson runt. Eva Lundquist kände en oro. Carina Månsson uppträdde lite tuffare de sista gångerna de träffade henne. Carina Månsson berättade att hon inte visste var hon och barnen skulle ta vägen. Hon hade funderingar på Stockholm. Eva Lundquist, som hade egen erfarenhet av att vara trakasserad och förföljd, föreslog Danmark. Carina Månsson var noga med att barnen skulle ha tillgång till sin pappa. Carina Månsson

var rädd för Christer Skraba. ”Det är inte säkert att jag överlever nästa möte”, sa hon vid ett tillfälle. Hon var rädd för att Christer Skraba hade satt en GPS på hennes bil. Hon var livrädd. Sista gången Eva Lundquist träffade Carina Månsson var kring julen 2011. Efter det hade de endast telefonkontakt. Eva Lundvist var nog pressande om att Carina Månsson skulle begära ensam vårdnad om barnen. Carina Månsson talade aldrig illa om Christer Skraba.

13. Mikael Olsson

Han och Christer Skraba har känt varandra i 12-14 år, genom hemvärnet och Försvarsutbildarna. De har umgåtts privat och bland annat firat midsommar tillsammans. Christer Skraba är en glad, trevlig och pålitlig person. De har säkert rykt ihop någon gång men då har det handlat om småsaker. Christer Skraba kan vara väldigt bestämd i sin uppfattning och har kanske ett kontrollbehov. Det är svårt att säga om han är handlingskraftig. Carina Månsson var tystlåten och litet tillbakadragen. Mikael Olsson upplevde det som att Christer Skraba och Carina Månssons familj fungerade. Christer Skraba mådde inte bra efter separationen utan gick ner sig. Innan den 25 oktober 2011 var nog Christer Skraba orolig över att Carina Månsson hade träffat någon annan. Han talade aldrig illa om Carina Månsson. Efter att Christer Skraba kom ut från häktet försökte han och Mikael Olsson träffas två gånger i veckan. Mikael Olsson försökte få honom på benen igen. Första gången Mikael Olsson såg Christer Skraba efter häktetiden såg han att Christer Skraba hade tappat mycket i vikt. Efterhand tog Christer Skraba tag i allting, sökte jobb och sålde huset. I december och januari kändes det som att Christer Skrabas tidigare svartsjuka var borta. Mikael Olsson visste att Carina Månsson bodde på skyddat boende. Han kan ha hört Christer Skraba säga att Carina Månssons pappa hade kört henne till centrala Malmö. På kvällen den 16 februari ringde Mikael Olsson till Christer Skraba, som hade tagit sömntabletter och verkade lite förvirrad. Mikael Olsson fick känslan av att Christer Skraba hade tagit vårdnadssammanträdet i tingsrätten ganska hårt. Christer Skraba hade en förhoppning om att snart få träffa sina barn. Någon gång efter lunch den 17 februari

kom Christer Skraba till Mikael Olssons jobb på Marbodals kök i Malmö. Christer Skraba var ganska upprörd och pendlade mellan att prata om vardagliga saker och att Carina Månsson skulle försvinna med barnen. Han frågade om Mikael Olsson visste hur man kunde hitta en person. Han var inte sig själv. Mikael Olsson var lite stressad den dagen och de sågs i kanske 20-25 minuter. Mikael Olsson sa åt Christer Skraba att ta det lugnt och att de skulle pratas vid senare under dagen. Man får inte ut en bajonett som utrustning om man är med i hemvärnet. Däremot kan man ha med sig en egen bajonett till övningar. En bajonett kan man köpa på vilken affär som helst som säljer begagnade militärsaker. Mikael Olsson har själv en bajonett. Han visste att Christer Skraba hade en bajonett till en AK-4. En sådan kan användas som ett verktyg. Man kan till exempel använda den till att tälja grillpinnar och klyva ved. Egentligen är en bajonett gjord för att sitta längst fram på ett skjutvapen och användas som ett närstridsvapen. Bajonetter används inte som en del av utrustningen annat än vid högvakten.

14. Dan Andersen

Han och Christer Skraba har suttit tillsammans i styrelsen för Försvarsutbildarna. De har aldrig umgåtts utanför föreningslivet. I föreningslivet har Christer Skraba varit jätteduktig och skött sin roll klanderfritt. Han kände inte Carina Månsson personligen men vidarebefordrade hennes CV vid ett tillfälle, vilket ledde till att hon fick arbete. Någon gång runt julen 2011 lämnade Christer Skraba in sin militära utrustning och sa att han hade fördärvat sitt liv. På morgonen den 17 februari fick Dan Andersen ett telefonsamtal från Christer Skraba, som frågade om Carina Månsson jobbade den dagen. Dan Andersen visste inte. Christer Skraba har ringt och frågat samma sak tidigare, men Dan Andersen har aldrig kunnat svara eftersom de visserligen arbetade på samma företag men inte på samma plats. Vid ett eller två tillfällen har Christer Skraba frågat vem Carina Månsson umgicks med på jobbet.

15. Owe Sjölander

Han är anställd på Kriscentrum Malmö, som är samtalsmottagning för kvinnor, män och barn som blivit utsatta för eller utsätter personer för kränkningar. Han har träffat Christer Skraba vid den 24 januari och den 10 februari. Christer Skraba hade ringt i december 2011 och uppgett att han ville ha familjerättsrådgivning. Han berättade att han hade frihetsberövat sin före detta sambo. De två samtal som Owe Sjölander hade med Christer Skraba var av mer allmän inledande karaktär. Christer Skraba uppträdde känslomässigt neutralt, korrekt och samlat. Christer Skraba berättade om vad som hade hänt den 25 oktober 2011. Han berättade på ett ganska odramatiskt och känslomässigt neutralt sätt. Han var fast besluten om att kunna fortsätta ha en relation med sina barn. Christer Skraba tackade ja till en icke-våldsbehandling, som dock aldrig hann påbörjas före den 17 februari.

16. Paul Trygg

Han jobbar på Mansmottagningen i Trelleborg, som är en verksamhet inom socialtjänstens öppenvård. Vid Mansmottagningen kan män genom samtal få hjälp med kriser eller aggressivitetsproblem. Paul Trygg kontaktades av Christer Skraba under november 2011 och de träffades första gången i mitten av december. De träffades sedan fyra gånger under januari och februari. Samtalen med Christer Skraba var inledande. Den första gången beskrev Christer Skraba hur illa han mårde och berättade om vad han hade gjort mot Carina Månsson den 25 oktober 2011. Christer Skraba hade svårt att hålla fokus på sitt eget beteende. Han ville hellre prata om Carina Månssons beteende. Vid varje tillfälle sa Christer Skraba att Carina Månsson var snål, oekonomisk och lat. När Paul Trygg frågade Christer Skraba om han tyckte att han själv hade gjort fel så svarade Christer Skraba ”ja”, men började sedan prata om Carina Månssons beteende igen. Det var svårt för Christer Skraba att ta ansvar för sitt eget beteende. Paul Trygg kände att Christer Skrabas motivation att ändra sitt beteende var lite svajig. Paul Trygg uppfattade det som att de inte kom så mycket längre i samtalen. Christer Skraba berättade om vårdnadstvisten och sa att han kunde vinna den. Paul Trygg sa att det inte var en

realistisk inställning men Christer Skraba trodde honom inte. Vid Mansmottagningen kontaktar man alltid partnern i samband med att en person börjar gå i samtal på grund av sin aggressivitet. Christer Skraba ifrågasatte att en kollega till Paul Trygg hade kontaktat Carina Månsson. När Paul Trygg frågade Christer Skraba om han förstod att Carina Månsson var rädd så svarade han ”ja”, men hans berättelse om hennes beteende tydde på motsatsen. Christer Skraba ville ha ett intyg om att han gick på samtal hos Mansmottagningen. Christer Skraba verkade inte upprörd vid samtalet den 15 februari.

17. Heidi Raisma

Hon jobbar som socionom vid Malmö Kvinnojour. Carina Månsson blev placerad i Kvinnojourens hemliga boende den 24 november 2011. Det var inte ett skyddat boende, där det finns personal, utan endast ett hemligt boende. Första gången Heidi Raisma träffade Carina Månsson var den 23 november 2011. Carina Månsson var orolig och nervös eftersom Christer Skraba hade släppts från häktet. Hon förstod inte hur han kunde ha släppts och oroade sig för vad som skulle hända.

Den första natten bodde Carina Månsson och hennes barn på ett hotell och sedan flyttades de till det hemliga boendet. Carina Månsson kände sig inte trygg i sitt tidigare boende. Hon var helt övertygad om att något skulle hända – att hon skulle bli dödad. Det var bara en fråga om när och hur. Carina Månsson sa att som den jägare Christer Skraba var, så var han duktig på att planera och vänta. Hon var emellertid säker på att inget skulle hända så länge hon hade barnen med sig. Hon sa att det skulle hända när hon minst av allt anade det. Det kan vara så att hon också sa att det skulle ske med kniv, eftersom Christer inte längre hade skjutvapen.

Det planerades för att flytta Carina Månsson från Malmö så fort som möjligt. Man väntade dock in sammanträdet i vårdnadsålet den 16 februari 2012. Carina Månsson sa att barnen måste få träffa sin pappa, men visste inte hur det skulle gå till. Hon mådde oerhört dåligt och rasade mycket i vikt. Hon vägde under 40 kg. Det

var en stor press på henne, eftersom hon var nervös och orolig hela tiden medan hon samtidigt måste vara en bra mamma.

Mot slutet berättade Carina Månsson lite om hennes och Christer Skrabas förhållande. Hon sa att det stundtals hade varit obehagligt och att hon hade känt sig orolig.

18. Darko Ninkovic

Han lärde känna Carina Månsson när hon började jobba på Enix i april eller maj 2010 och de blev arbetskamrater. Till en början hälsade de bara på varandra men efterhand började de prata med varandra. I månadsskiftet maj/juni 2011 frågade Darko Ninkovic vad Carina Månsson skulle göra på sin semester. Då blev hon nästan gråtfärdig och sa att hon inte skulle göra någonting och att hennes sambo var en skitstövel. Hon började berätta om sina relationsproblem. Sambon brydde sig bara om sig själv, huset och bilden utåt. Han kunde få vredesutbrott över småsaker och till exempel undra varför hon vilade när det fanns disk att sköta. Hon sa att hon hade problem och att hon var psykiskt misshandlad av sin sambo. Hon hade bestämt sig för att lämna honom. Darko Ninkovic tyckte synd om Carina Månsson men ville inte ge några råd eftersom det handlade om hennes relation och familj.

Någon gång efter midsommar berättade Carina Månsson att hon hade sagt till sin sambo att hon skulle lämna honom. Hon sa att han inte hade sagt så mycket, nästan ingenting. Detta hade förvånat och skrämt henne. Sambon försökte senare övertala henne att stanna men hon hade varit bestämd. Carina Månsson hittade en lägenhet och de bestämda att barnen skulle bo hos växelvis hos föräldrarna varannan vecka.

Sedan Darko Ninkovic kom tillbaka från sin semester hade Carina Månsson flyttat och det kändes som hon blev gladare. Hon fick en glimt i ögat som hon inte hade haft tidigare. Darko Ninkovic och Carina Månsson började umgås mer och mer och trivdes med varandra. De blev förälskade i varandra. Carina Månsson berättade att

Christer Skraba inte ville ta hand om barnen eftersom han mårde dåligt. Hon fick veta att Christer Skraba ringde sin mamma och hotade att döda sig själv, Carina Månsson och den hon träffade.

Darko Ninkovic visste att Carina Månsson skulle hem till Christer Skraba den 25 oktober 2011. Han bad henne ringa sedan hon kommit därifrån. När hon sedan ringde kunde hon knappt prata, eftersom hon grät så mycket. Hon berättade att Christer Skraba hade satt handklovar på henne, dragit upp henne på ovanvåningen och frågat henne hur hon kunde göra så mot honom. Till slut hade hon lyckats blidka honom och han släppte henne.

Efter den 25 oktober var Carina Månsson i chock och bara grät. När Christer Skraba blev släppt från häktet den 23 november ringde hon till Darko Ninkovic och det hördes på hennes röst att hon gav upp. Hon flyttade till en hemlig adress och mårde sämre och sämre. Det var nästan som att hon bara väntade på att det skulle inträffa. Hon sa flera gånger till Darko Ninkovic att om det inte vore för barnen så skulle hon vilja lägga sig ner och dö. Utöver att ta hand om barnen hade hon bara plats för rädsla. Darko Ninkovic träffade aldrig Carina Månsson efter den 23 november.

Julen 2011 skulle Carina Månsson åka till sin morbror. Carina Månsson fick reda på att Christer Skraba skulle fira jul i Ystad men att han skulle åka några timmar efter sin familj. Detta gjorde henne helt utom sig och det var nära att hon inte följde med till morbrodern. Hon tänkte att Christer Skraba skulle skugga hennes pappa. Sedan Carina Månsson flyttade till det hemliga boendet hade hon och Darko Ninkovic kontakt i genomsnitt en gång i veckan.

19. Marie-Louise Norking

Hon är advokat och blev förordnad som målsägandebiträde i samband med att Carina Månsson utsattes för brott den 25 oktober 2011. När Christer Skraba blev försatt på fri fot efter huvudförhandlingen den 23 november vågade inte Carina

Månsson återvända hem. Med Marie-Louise Northing som ombud väckte Carina Månsson sedan talan om ensam vårdnad. Carina Månsson påstod att det fanns samarbetsproblem medan Christer Skraba påstod att Carina Månsson var olämplig som vårdnadshavare. Carina Månsson påstod aldrig att Christer Skraba var olämplig som vårdnadshavare. Carina Månsson sa att han hade ett skiftande humör och att det kunde gå ut över henne och barnen. Hon berättade aldrig om direkt våld.

Inför sammanträdet den 16 februari 2012 kom Carina Månsson till Marie-Louise Norkings kontor tillsammans med personal från Kvinnojouren. Marie-Louise Northing och Carina Månsson tog sällskap till tingsrätten. Vid sammanträdet träffades en överenskommelse om att Christer Skraba skulle få ha kontakt med barnen per telefon. Marie-Louise Northing uppfattade det som att Christer Skraba var nöjd med överenskommelsen. Han betedde sig överhuvudtaget inte på något anmärkningsvärt sätt. Det är mycket möjligt att de under sammanträdet diskuterade att Carina Månsson skulle komma att flytta till en annan ort. Tonläget på sammanträdet var lugnt och stilla.

Efter sammanträdet följde Carina Månsson med Marie-Louise Northing till kontoret. Hon sa att Christer Skraba inte såg frisk ut. På kontoret ringde Carina Månsson personal från Kvinnojouren som kom och hämtade henne. De skulle inte gå direkt till det skyddade boendet utan först gå och fika. Carina Månsson var en lugn, rar och mjuk flicka. Hon var inte upprörd men hon var rädd. Hon sa att hon var rädd för att barnen inte skulle ha någon mamma när de växte upp.

20. Peter Ljungsryd

Han är polisassistent och var med vid gripandet på Lugna Gatan den 17 februari 2012. När han kom till platsen möttes han av massa folk på innergården. Han såg en liten kropp som låg på marken och ganska mycket blod. Hans minnesbild är att han mötte barnen någonstans vid första entrén. Det satt en man med en mobiltelefon vid kroppens huvudände. Ett vittne skrek desperat ”ta honom, ta honom”. De fick

ganska snabbt reda på att det var mannen som var gärningsmannen. Peter Ljungsryd sprang fram och tog mannens mobiltelefon. Sedan lade han ner mannen på magen och satte på honom handfängsel. Gripandeplatsen var precis bredvid kvinnans kropp. Mannen sa åt honom att han skulle ta det lugnt, eftersom han inte avsåg att göra något motstånd. Det gjorde han inte heller. Peter Ljungsryd frågade ”inser du vad du har gjort” och mannen sa ”jag börjar inse det”. Han fick intrycket att mannen hade ett iskallt lugn. Han frågade om mannen hade någon psykisk sjukdom. Det föranleddes av att mannen var den ende på platsen som var lugn. Peter Ljungsryd satt med ett knä på mannen medan två kollegor gjorde hjärt- och lungräddning på kvinnan men hon gav inga livstecken ifrån sig. Det var mycket blod och det låg en stor kniv en halvmeter till höger om kvinnan. Mannen sa något om att ”när någon tar ens barn ifrån en”. En annan patrull tog hand om barnen. En ambulans kom och hämtade kroppen. Gärningsmannen fördes bort.

21. Josefina Olesen

Hon bor på andra våningen på Lugna Gatan 52. Den 17 februari 2012 skulle hon gå ut på balkongen och titta på vädret. När hon kom ut såg hon en kvinna som höll ett barn i varsin hand. De gick långsamt. En man kom springande efter dem. Josefina Olesen hörde inte hans steg när han sprang. Josefina Olesen trodde att mannen skulle överraska kvinnan på något sätt. Kvinnan hade ryggen mot mannen. Mannen tog tag i kvinnan bakifrån och höll henne över axlarna och bröstet. Kvinnan hann inte vända sig om. Josefina Olesen tror inte att kvinnan höll i barnen vid det tillfället. Kvinnan var en liten bit från sin port. De två barnen kände igen mannen och sa ”pappa”. Mannen började sticka kvinnan. Det såg ut som att mannen stack kvinnan i hennes vänstra sida. Han höll kvinnan bakifrån när han stack henne. Han ändrade aldrig grepp medan han stack kvinnan. Josefina Olesen vet inte var det första sticket träffade. Det såg ut som att mannen höll henne nere och stack kvinnan flera gånger. Kvinnan skrek ”nej, nej” och barnen skrek ”mamma”. Hon fick en chock och gick in i lägenheten för att leta reda på sin mobil. Eftersom hon var chockad glömde hon vilket nummer hon skulle ringa. Hon ringde till sin dotter och

berättade vad som hände. Sedan gick hon tillbaka till balkongen och såg kvinnan på marken. Det var mycket blod. Mannen var kvar på platsen, bredvid kvinnan. Han stod på knä och kastade ifrån sig en kniv. Detta var första gången Josefine Olesen såg kniven. Hon hörde inte mannen säga någonting. Barnen stod lite vid sidan av, grät och skrek ”pappa, nej, nej”. Josefine Olesen gick in och ut mellan lägenheten och balkongen. Hon såg allt blod. En man kom ut från porten till Lugna Gatan 50 och barnen sprang till honom. Det äldre barnen hade en mobiltelefon och bad mannen ringa polisen. Josefine Olesen hörde att barnet sa ”snälla, ringa polisen”, ”pappa dödade mamma” och ”mamma sa att hon skulle gifta sig”.

22. Stefan Johansson

Den 17 februari 2012 var han i en lägenhet på andra våningen på Lugna Gatan 60. Han stod i duschen och precis efter att han stängt av den hörde han barnskrik från gården. Han hörde skriken eftersom fönstren var öppna. Han sprang ut från duschen och tittade ut från balkongen. På gården var det man och en kvinna som bråkade. Barnen som skrek stod i en port bredvid. Balkongen som Stefan Johansson befann sig på var kanske 50 meter från händelsen. Det hade samlats folk på gården. Just när Stefan Johansson tittade ut från balkongen såg han mannen föra in en kniv i kvinnans mage och sedan föra ut den. Det var som i slow motion och mannen var lugn. Stefan Johansson kan inte avgöra om kvinnan var skadad redan innan sticket. Mannen och kvinnan stod vända mot varandra, ungefär 20-30 cm ifrån varandra. Kvinnan hade ryggen mot gatan och mannen hade ryggen mot porten och barnen. Barnen skrek ”sluta, sluta” och ”gör inte mamma illa”. Kvinnan höll i mannen eller hade händerna mot hans bröst. Samtidigt som mannen stack henne lutade hon sig framåt. Kvinnan föll mot marken. Mannen följde med kvinnan i fallet; det var som ett samspel. Kvinnan hamnade på sidan och mannen låg på knä, över kvinnan. Han hade kniven i handen och sitt huvud vid hennes huvud. Barnen var 2-3 meter från mannen och kvinnan. Det ryckte i kvinnans ben. Efter en halv minut slutade benen röra på sig. Stefan Johansson hörde varken mannen eller kvinnan säga någonting. Barnen började gå mot mannen som reste sig, med kniven i handen, och gick mot

barnen. Han höll kniven nedåt. Stefan Johansson och alla andra på gården skrek. Stefan Johansson tänkte att mannen skulle göra illa barnen. Både Stefan Johansson och en person på gården skrek ”nu räcker det”. Mannen vände sig mot folkmassan och samtidigt började polisen komma till platsen. När mannen såg att polisen var på väg gick han ner på knä och lade kniven bredvid sig. Mannen gav ett helt lugnt intryck, vilket förvånade Stefan Johansson. Mannen försökte inte lämna platsen.

23. Stefan Nilsson

Han bor på sjunde våningen på Lugna Gatan 50. Den 17 februari var hans sambo ute på balkongen. Från balkongen har de utsikt över gården. Hans sambo kallade upprört på honom och sa ”det är bråk på gården” och innan han kom ut på balkongen sa hon ”det är misshandel”. När Stefan Johansson kom ut såg han en man stå på knä, lutad över en kvinna som låg på marken. Kvinnan låg på sin högra sig. Mannen satt med ganska rak rygg och såg väldigt beslutsam ut. Stefan Johansson sprang in och hämtade sin kamera eftersom det såg så kusligt ut och för att han ville dokumentera. När han kom tillbaka till balkongen såg han att kvinnan rörde på benen. Han zoomade in med kameran och såg att mannen hade en lång kniv i sin vänstra hand. Stefan Johansson skrek ”det är mord, det är mord”. Till en början var kniven blank men sedan stack mannen kvinnan flera gånger så att kniven blev alldeles mörk av blod. Det var flera rörelser, betydligt fler än två eller tre. Kvinnan rörde sig kraftigt med benen varje gång hon blev stucken. Stefan Johansson såg inte kniven sättas in i kroppen. Knivsticken måste ha varit mot kvinnans bål. Han kan inte bedöma om mannen kände på kvinnans skador snarare än att han stack henne med kniven. Han fick intrycket av att mannen pratade med kvinnan medan han stack henne med kniven. På marken bredvid kvinnans hals växte en blodpöl och blev större och större. Det kom mycket blod från kvinnans mun. Mannen var inte ett dugg nervös, utan samlad, beslutsam och metodisk. Han var väldigt stilla och det verkade som om han inte var kontaktbar. Stefan Johansson fick intrycket av att mannen inte noterade när han skrek ”det är mord, det är mord”. Stefan Johansson fick intrycket av att mannen fullföljde en plan. Mannen försökte

inte fly från platsen, utan hade en plan och visste vad han skulle göra. På platsen fanns också två flickor. Den yngre av flickorna stod nära porten och den äldre flickan vid sidan av. Mannen reste sig och gick mot barnen. Barnen backade men skrek inte. Mannen satte sig ner på huk. Det handlade definitivt inte om att han skulle döda barnen. Stefan Johansson fick intrycket av att barnen var viktiga för mannen. Den äldre flickan sprang förbi mannen, mot en folkmassa och en tjej tog hand om henne. Sedan kom den yngre flickan också springande efter. Mannen gick tillbaka till brottsoffret och satte sig på huk med ena knäet mot marken. Han kände med två fingrar mot kvinnans hals för att se om hon hade någon puls. Han tog god tid på sig. Han hade hela tiden kniven i handen och var noga med att inte visa sitt ansikte. Sedan tog han upp en mobiltelefon och ringde. Mannen var inte ett dugg nervös. Han var samlad, beslutsam och metodisk. Han var som en ”effektiv maskin”. Det var märkvärdigt att det var så tyst förutom barnens skrik. Stefan Johansson hörde varken mannen eller kvinnan vid något tillfälle. Snett upp till vänster om kvinnan låg nycklar eller ett larm. Stefan Johansson såg inte hur det hamnade där. När polisen kom till platsen var det mycket liv och rörelse på gården. När mannen lade märke till polisen kastade han ifrån sig kniven så att den hamnade 3-4 meter bort. Hela händelseförloppet kan ha tagit 10-15 minuter.

Det stämmer att Stefan Johansson först sa till polisen att han såg mannen och kvinnan stå upp men det stämmer inte. Innan polisen knackade på dörren var Stefan Johansson och hans sambo fruktansvärt upprörda och han blandade helt enkelt ihop vad hans sambo kan ha sagt till honom med vad han själv hade sett. Sedan händelsen har Stefan Johansson funderat över vad han egentligen såg och kommit fram till att det var vad han berättat idag.

24. Sedofia Koblah Adadevoh

Han bor på andra våningen på Lugna Gatan 60. En dag, någon gång innan den 17 februari 2012, var han ute och gick med sin hund. Det var mörkt ute. I en parkerad bil satt en man i en bil. Mannen försökte hålla sig dold, vilket skrämde Sedofia

Adadevoh. Senare såg han att mannen hade flyttat bilen och satt sig i passagerarsätet, där det var mörkare. Han förstod att det pågick något konstigt.

Den 17 februari 2012 förberedde sig Sedofia Adadevoh för att ta sin son till en fotbollsmatch. Hans dotter Tonya, som är 14 år, var i vardagsrummet, vars fönster vetter mot innergården. Från fönstret har man bra utsikt över gården. Dottern skrek ”han dödar henne”. Sedofia Adadevoh gick till sin dotter och såg barnen springa på gården. Den större flickan hade en mobiltelefon i handen. En kvinna låg på marken, på sidan. Bakom henne satt mannen på knä och höll på med henne. Det såg ut som att han jobbade jättemycket på kvinnan. Hans armar rörde sig hela tiden. Sedofia Adadevoh såg att kvinnan skakade med benen. Medan kvinnan sparkade med benen höll mannen henne nere. Han rörde sig ända tills han var färdig. Han gjorde inget misstag. Det var en man som verkade bestämd. Han gjorde saker lugnt och sansat, utan någon panik och tog god tid på sig. När han var klar vände han sig från kvinnans huvud, backade och tittade mot ingången. Jobbet var färdigt. Sedofia Adadevoh såg att mannen hade en kniv. Då förstod han att mannen hade använt kniven på kvinnan. Han hade kniven i handen och det rann blod från händerna. Mannen hade så mycket blod på händerna att det såg som det gör när man doppat händerna i motorolja. Mannen satt kvar på knäna och försökte ringa med sin mobiltelefon. När ambulansen kom till platsen var kvinnans hår fullt med blod, precis som om hon hade duschat. Det var blod över hela kvinnan. När polisen tog mannen insåg Sedofia Adadevoh att det var samma man som han tidigare hade sett i bilen.

25. Djordje Timotijevic

Han är 16 år. Han bor på andra våningen på Lugna Gatan 54. Den 17 februari 2012 var han på sitt rum och hörde barnskrik från gården. Han tittade ut genom fönstret och såg en person ligga på marken. Han förstod inte om personen på marken var en kvinna eller ett barn. En man satt på knäna och lutade sig över personen på marken. Det såg ut som att han tryckte ner personen, som låg på sidan och skrek. Det

verkade inte som att personen försökte ta sig upp. Det samlades blod vid personen på marken. Djordje Timotijevic såg ett föremål speglas och komma ut ur kroppen på personen som låg på marken. Mannen kastade ifrån sig föremålet. I närheten av mannen och personen på marken var två barn. Djordje Timotijevic har för sig att barnen slog på mannen och skrek ”sluta”. Det verkade som att mannen inte märkte att barnen var där.

26. Roger Johnsson

Han är polisassistent och jobbade den 17 februari 2012. Han och hans kollega befann sig i närheten av Lugna Gatan när de fick larm. De var andra patrull på plats. De blev stoppade av en person som var tillsammans med två flickor. Personen sa att tjejerna tillhörde offret. Flickorna var ungefär 3 och 6 år gamla. Den äldre flickan skrek hysteriskt medan den yngre var apatisk. Roger Johnsson och hans kollega tog med flickorna till sin patrullbil. Kollegan sprang iväg och jobbade med annat medan Roger Johnsson satt kvar med tjejerna. Den äldre flickan skrek ”pappa, pappa, vad har du gjort”, ”varför gjorde du så mot mamma” och ”pappa kom springande och blodet sprutade”. Flickorna sa att de hette Linnéa och Amanda och berättade hur gamla de var. Han småpratade med flickorna så gott det gick. De var kvar på Lugna Gatan i en halvtimme och körde sedan till BUP-kliniken i Malmö. Där hamnade de i ett lekrum. Roger Johnsson var inne i rummet tillsammans med tjejerna, som började leka. De pratade lite sporadiskt om händelsen och hade något samtal om att de skulle låtsas att det som hade hänt var en dröm. Linnéa sa ”tror du det gjorde ont när pappa stack kniven i mamma” och oroade sig för att hon hade blod i magen, som sin mamma. Hon var glad ibland och grät ibland. Hon sa flera gånger att hon var jättearg på pappa för det som hade hänt. Amanda var rätt så lugn, tyst och lite mer apatisk. Flickorna sa någon gång att de hoppades att mamma skulle leva men sa i nästa stund att mamma var död. Ibland förnekade de att händelsen hade hänt. Ibland sa Linnéa ”mamma är död” och ibland ”vi hoppas att mamma lever”. Efter ett tag kom Silvija till rummet. Då blev tjejerna jätteglesa och började leka med henne men var ledsna ibland. Vid något tillfälle sa flickorna att de ville hem till sin

mormor. Roger Johnsson var hos tjejerna i över fyra timmar. När de fick besked om att de skulle åka därifrån och lämna flickorna tillsammans med Silvija blev Linnéa jätterädd och ledsen. Amanda blev också rädd och låste dörren. Linnéa sa att hon var jätterädd för pappa och att hon inte ville att pappa skulle göra mot dem så som han hade gjort mot mamma. De försökte förklara för flickorna att pappa var hos polisen. Flickorna gömde sig bakom en gardin. Roger Johansson tror att Linnéa var medveten om vad som hade hänt men att Amanda inte var det.

27. Silvija Sandberg

Första gången hon träffade Carina Månsson, Linnéa och Amanda var den 24 november 2011, när de hämtades på hotellet. Efter det träffade hon dem regelbundet. Det var uppenbart att Carina Månsson inte mådde bra. ”Jag är rädd för att han ska ta mitt liv”, sa hon. Hon sa också att hon var rädd för att hon inte skulle se få sina barn växa upp. Linnéa och Amanda var glada och väldigt verbala. Sedan de fått reda på att pappa skulle åka i fängelse skrev Linnéa ett brev till polisen där hon bad polisen att vara snälla mot hennes pappa. Linnéa hade lagt in Silvija Sandbergs telefonnummer i sin mobiltelefon.

Den 17 februari 2012 kl. 16.31 ringde Silvija Sandbergs jobbtelefon. Hon kunde inte svara men ringde upp efter fem minuter, men fick då inget svar. Hon lyssnade av sitt telesvar och hörde Linnéa skrika ”Silvija, mamma, Silvija, mamma”. Silvija Sandberg försökte ringa till både Carina Månsson och Linnéa. Till slut svarade en polis och sa att han hade Linnéa och Amanda och att de precis hade sett sin mamma bli knivhuggen. Polisen sa att Carina Månsson levde. Silvija Sandberg tog en taxi och mötte upp polisen, Linnéa och Amanda på BUP-kliniken. När Silvija Sandberg såg barnen satt Amanda på en stol med en tom och kall blick. Linnéa reste sig och sa ”Silvija, pappa gjorde det där och det var så mycket blod”. Linnéa sa att hon inte kunde hjälpa mamma och att hon inte ville prata om det. När Amanda började prata om vad som hänt viftade Linnéa med händerna och sa att hon inte ville prata om det. När Linnéa blev kissnödig och de gick ut i korridoren för att leta efter en toalett

tyckte Linnéa att hon såg pappa och blev livrädd. De var tvungna att gå tillbaka till rummet och Linnéa gömde sig bakom en panelgardin. Linnéas rädsla var mycket rädd. De satte sig alla tre bakom panelgardinen tills Linnéas ångest gick över. Ångesten kom sedan och gick ca var 20-30 minut. Linnéa sa att hon fick ont i bröstet och magen när hon fick ångest. Amanda låste dörren och skulle skydda dem. För att lugna flickorna låtsasringde en av poliserna till polisstationen och sa sedan att deras pappa var hos polisen.

Sent på kvällen knackade det på dörren och fyra personer kom in i rummet. Flickorna fick veta att de skulle till en familj som hade hund och kycklingar. Dagen efter ringde Silvija Sandberg till mamman i familjen som berättade att Linnéa och Amanda hade sovit i samma säng och att hon hade fått ligga på golvet och hålla Linnéas hand hela natten. Linnéa hade en bild av pappa som kom med kniv. På söndagen träffade Silvija Sandberg flickorna. Linnéa var väldigt avstängd och hade tom blick. Hon ville inte prata om det. Amanda började prata om det direkt och sa ”pappa har knivhuggit mamma” och ”det var blod”.

Silvija Sandberg var med flickorna på Carina Månssons begravning. Linnéa tittade ner väldigt mycket under begravningen. I slutet av begravningen förstod Amanda att det var ett hej då till mamma och började storgråta och skrek ”mamma”. Silvija Sandberg tror att Amanda då förstod att mamma inte fanns mer. Den 23 april 2012 fyllde Amanda fyra år och Silvija Sandberg ringde för att gratulera. När Amanda fick telefonluren började hon direkt prata om händelsen den 17 februari. Det var väldigt viktigt för henne att man skulle säga att man stoppade pappa. Hon ville berätta att nu var mamma i himlen och pappa kunde inte skada henne längre för pappa kunde inte nå henne i himlen.

28. Kristin Harrison

Hon arbetar på Kvinnojouren och var Linnéa och Amandas kontaktperson. En gång i veckan hade hon samtal med Linnéa. Vid ett par tillfällen kom det upp att Linnéa

var rädd för att pappa skulle göra mamma illa igen men att hon kände sig trygg nu. Linnéa berättade att det tidigare varit mycket bråk mellan mamma och pappa. Hon sa att bråken handlade om pengar och att pappa brukade sitt på sitt kontor och sura. Hon berättade att hon och en kompis vid ett tillfälle hade gått ut i trädgården för att de tyckte det var så jobbigt. Linnéa pratade inte så mycket om sin pappa. Vid ett tillfälle sa hon att hon var rädd för att pappa skulle göra något dumt mot henne. Linnéa tog väldigt mycket ansvar för sin mamma och lillasyster. Bara någon vecka innan den 17 februari 2012 pratade de om att Linnéa kunde ringa polisen, mormor och Silvija om det hände någonting. Hon hade en egen mobil där mormors och Silvijas nummer var inprogrammerade.

Kristin Harrison har träffat barnen två gånger efter den 17 februari. Den första gången var en vecka innan begravningen och den andra gången var på begravningen. Amanda var väldigt uttrycksfull och började direkt prata om händelsen. Linnéa var avvaktande och avstängd. Hon var långt borta i blicken.

29. Mariette Wirén

Hon är mamma i den familj där Linnéa och Amanda nu bor. Första kvällen hon träffade Linnéa och Amanda, den 17 februari 2012, var de väldigt rädda för att pappa skulle skära dem. De vågade inte gå ut under första veckan. Numera går de ut tillsammans med vuxna. Fram till början av maj sov de alla tre tillsammans. I början ville Linnéa och Amanda ha familjens hund i sitt rum så att den skulle skälla om någon kom. De var rädda för att pappa skulle skära dem.

Amanda sover fortfarande med en vuxen i sitt rum. Linnéa sover själv men har dörren öppen och ett babylarm. Amanda pratar om vad som hände, men Linnéa säger i stort sett ingenting. Om Linnéa är i närheten när Amanda pratar om händelsen stoppar hon fingrarna i öronen och säger ”vi pratar inte om det”. I början kan man säga att Linnéa var deprimerad men nu börjar det bli bättre. Hon är lite mer närvarande. Först nu har Linnéa börjat prata om vardagshändelser som har med

mamma och pappa att göra. Hon har blivit lite gladare men har fortfarande svårt att sova och somnar varje kväll av ren utmattning. Både Linnéa och Amanda skriker ibland om nätterna. Då skriker de rätt ut och gråter. I början uttryckte Amanda att hon ville ge igen. Hon sa att hon skulle skära pappa. Sedan en månad tillbaka har hon börjat stänga av helt och hållet så att det inte går att få kontakt med henne. Om man ger henne en tillsägelse blir hon helt apatisk. Då får man ta upp henne i knät tills hon lugnar sig. Uppstår minsta konflikt hemma springer hon och gömmer sig och gråter. Hon har fått sämre aptit och har börjat dra sig tillbaka. För bara någon dag sedan spillde Amanda kolsyrat vatten på studsmattan och Linnéa berättade det för Mariette Wirén. På grund av detta stelnade Amanda och stängde av i en kvart. På slutet av Carina Månssons begravning blev Amanda väldigt ledsen. Barnen mår dåligt. De visar det på olika sätt och det går i perioder. De har ett stort behov av att gå till BUP-kliniken. De ska börja gå till BUP först under juli, vilket beror på att Christer Skraba ännu inte gett tillstånd till det. (Försvaren har upplyst att han nu har gjort det.) De ska ha kontakt med BUP tills de blir vuxna.

30. Susanna Richter

Hon bor på Lugna Gatan. När hon var på hem från sitt jobb den 17 februari 2012 såg hon att det stod många människor och tittade upp mot gården. Någon skrek ”gå inte närmare, han har kniv”. En kvinna som stod på en balkong sa ”kom inte hit men gör någonting”. Susanna Richter såg två flickor som stod och tryckte i hennes port. En man stod på knä bakom en kvinna som låg på marken. Det var en stor blodpöl och stirrig stämning. Mannen var väldigt stilla, det verkade inte som att han gjorde någonting. Susanna Richters första tanke var att hon var tvungen att hjälpa flickorna eftersom de stod upptryckta mot porten. Hon tänkte att hon skulle springa ner i källaren och hämta flickorna inifrån porten. Hon hörde mannen säga ”det var inte meningen att det skulle bli såhär” eller något liknande. Hon gick runt i källaren, vilket tog ungefär 20-30 sekunder, men när hon skulle öppna porten från insidan för att släppa in flickorna sprang de iväg mot någon som väntade på gården. Susanna Richter såg att mannen låg hukad över kvinnan och pratade i mobiltelefon. Mannen

visade inga känslor. Det var väldigt stillsamt. Hon upplevde det som att flickorna ropade ganska lågmält efter sin mamma. Hon såg ingen kniv förrän efter att polisen hade gripit mannen.

31. Tonya Adadevoh Svensson

Hon är fjorton år. Hon bor på andra våningen på Lugna Gatan 60. Den 17 februari 2012 satt hon i soffan när hon hörde att någon skrek högt. Hon ställde sig vid fönstret och såg två barn som grät och hoppade runt. Hon såg också en man och en kvinna. Barnen stod kanske två meter från dem. De var jätteledsna. Mannen satt på knä bakom kvinnan som låg på sidan med ryggen mot mannen. Kvinnan låg helt stilla. Efter en stund viftade mannen bort barnen med en gest och de backade lite. Tonya Adadevoh Svensson hörde inte mannen säga någonting. Han tog fram en kniv ur sin ficka och tog den mot kvinnan. Han stack kvinnan. Kvinnans ben började skaka jättemycket och sedan stannade allt. Barnen sprang iväg till några andra personer på gården. Mannen flyttade sig och satte sig framför kvinnans huvud. Han satt på knä och tittade mot de andra på gården. Han hade kniven i ena handen och i den andra höll han en mobiltelefon som han pratade i. Han hade mycket blod på händerna och det var jättemycket blod på marken. Mannen försökte inte springa från platsen. Han var lugn. När polisen kom släppte mannen kniven.

32. Hans Franklin

Han och Christer Skraba har spelat innebandy tillsammans sedan 2005 eller 2006. De spelade en gång i veckan. De har inte umgåtts privat. Hans Franklin har alltid uppfattat Christer Skraba som en positiv, glad och trevlig person. Om det blev bråk på innebandyn så var Christer Skraba alltid den som höll sig lugn.

Det syntes på Christer Skraba att han tog separationen hårt. Sista gången Hans Franklin träffade Christer Skraba var i september eller november 2011. Då var Christer Skraba väldigt speedad. Han hade till och med varit ute och sprungit innan innebandyn. Han hade väldigt mycket energi den kvällen. Den 16 februari 2012 var

Hans Franklin på innebandyn för första gången på ganska länge. Någon berättade att Christer Skraba hade sålt huset, flyttat från Vellinge, gjort sig av med hunden och slutat sitt jobb. Personen berättade också att han hade mött Christer Skraba men inte fått någon ögonkontakt. De kom fram till att det var något som inte stämde. En kille sa att Christer Skraba hade sagt att han skulle stoppa undan pengar ”för man vet ju aldrig vad man hittar på”.

Den 17 februari åt Hans Franklin lunch med Robert Sjöberg. Hans Franklin berättade vad som hade sagts på innebandyn om Christer Skraba. Robert Sjöberg sa att Christer Skrabas barn inte längre var i skolan och att de inte fick någon förklaring till det. De kom fram till att något var väldigt fel och blev oroliga för Christer Skraba, särskilt eftersom han hade vapen hemma. Robert Sjöberg sa att Christer Skraba kunde vara självmordsbenägen. En timme efter lunchen skickade Robert Sjöberg ett mejl till Hans Franklin där han skrev att han hade ringt polisen och berättat om Christer Skraba.

33. Kerstin Öhrström

Christer Skraba och Carina Månsson flyttade till Näktergalsgatan i Vellinge för sex år sedan och blev då grannar med henne. De hade bra kontakt. Christer Skraba bytte alltid ett ord när han var ute i trädgården. Carina Månsson var litet tystlåten. Linnéa och Amanda var ofta inne hos Kerstin Öhrström. Kerstin Öhrström uppfattade dem som vilken normal familj som helst.

Efter separationen gick Christer Skraba ner kolossalt i vikt och verkade deprimerad. Christer Skraba sa att han inte tyckte livet var värt att leva. Han sa att han skulle ha sina barn en helg men att han inte orkade. Då skällde Kerstin Öhrström ut honom och sa att han måste tänka på barnen.

Efter den 25 oktober 2011 berättade Christer Skraba för Kerstin Öhrström att han hade tagit Carina Månsson till fånga. Kerstin Öhrström skällde åter ut honom.

Christer Skraba var ledsen, grät och ångrade sig. Kerstin Öhrström hade kontakt med Christer Skraba också sedan han flyttat från huset, vilket han gjorde i januari 2012. Han berättade att han hade köpt en lägenhet i Limhamn och han verkade må mycket bättre. Sista gången Kerstin Öhrström träffade Christer Skraba var den 15 februari 2012. De drack kaffe och han verkade som vanligt. Kerstin Öhrström uppfattade det som om hans förhoppning var att han skulle få träffa barnen på helgerna. Hon uppmanade honom att kämpa om gemensam vårdnad. Hon sa också till honom att det inte var säkert att han skulle få träffa barnen utan övervakning och det förstod han.

34. Annika Bengtson

Hon arbetar som advokat. Första gången hon träffade Christer Skraba var den 4 januari 2012. Christer Skraba ville återuppta kontakten med sina döttrar och var väldigt engagerad i sin sak. Annika Bengtson gav honom besked om att hon kunde företräda honom. Sedan motpartens stämningsansökan kom i mitten av januari sa Christer Skraba att han ville driva vårdnadsfrågan.

Vid sammanträdet den 16 februari träffades en överenskommelse som innebar att Christer Skraba skulle få prata i telefon med barnen. Telefonkontakten skulle påbörjas redan på lördagen efter sammanträdet. Annika Bengtson uppfattade det som ett rimligt resultat. Christer Skraba föreföll vara tillfreds med överenskommelsen. Han var samlad under sammanträdet. Han talade inte så mycket om Carina Månsson. Christer Skraba medgav att barnen skulle få gå till BUP-kliniken först för två veckor sedan. Annika Bengtson kan inte svara på varför medgivandet har dröjt så länge. Christer Skraba har nu interimistiskt medgett att en särskild vårdnadshavare får vårdnaden om barnen. Han har visat en förståelse för att barnen har tagit illa vid sig. Christer Skraba är oerhört fäst vid sina barn och har alltid talat positivt om dem. Christer Skraba berättade för Annika Bengtson att Carina Månsson hade stannat kvar i huset efter frihetsberövandet den 25 oktober 2011. Hans uppfattning var att Carina Månssons rädsla för honom var överdriven.

35. Kristina Westdahl

Hon är Christer Skrabas mamma. Christer flyttade hemifrån när han var 20-21 år eftersom hans pappa slängde ut honom. Hans pappa var väldigt dominerande. Christer har nog levt hela livet utan att få tillräckligt med kärlek och uppskattning. Han har humör och kan brusa upp.

Christer träffade Carina Månsson för ungefär 10 år sedan. Carina var en lugn och sansad människa som inte gjorde något större väsen av sig. I början var deras förhållande bra. Christer gjorde så gott han kunde. Han har inte så lätt för att visa känslor. Christer mådde väldigt dåligt av separationen. I och med att Carina Månsson inte ville fortsätta förhållandet så uppskattade hon inte det Christer hade gjort för familjen och då var det kört. Christer ville återförenas med Carina.

Christer ringde Kristina Westdahl den 25 oktober 2011 och berättade vad han hade gjort. Hon fick intrycket av att Christer hade tänkt ta livet av sig själv, men även döda Carina Månsson. Han sa att han inte hade klarat av att göra det.

Kristina Westdahl var med på rättegången den 23 november och träffade Christer sedan han släpptes från häktet. Han ångrade vad han hade gjort på det sättet att han insåg att han inte kunde få tillbaka Carina Månsson. Christer ville träffa sina döttrar. Under de tre månaderna han var fri försökte ingen göra så att han skulle få träffa barnen. Han var på rätt väg och Kristina Westdahl uppfattade honom som mer positiv.

Kristina Westdahl träffade Christer på kvällen den 16 februari 2012. Han tyckte inte att överenskommelsen var något vidare, men att det ändå var bättre än ingenting. Han var besviken. Den 17 februari ringde Christer och sa något om att han hade skadat Carina eller att Carina Månsson inte var kvar. Han nämnde nog något om att han hade stuckit henne med kniven. Kristina Westdahl frågade om Carina Månsson

levde och var barnen fanns. Sedan kom polisen och de fick avbryta samtalet. Kristina Westdahl blev fruktansvärt upprörd. Hon och hennes sambo Paul körde till sjukhuset och där fick de veta att Carina var död.

Kristina Westdahl har aldrig trott att Carina varit rädd för Christer. Carina Månsson visste var hon hade honom. Han var jätteförälskad i henne. När han blivit fri den 25 oktober borde hon ha slängt sig i bilen, men istället stannade hon kvar och väntade tills Christer hade lastat in hennes grejer i bilen. Det talar inte för att hon var rädd.

Kristina Westdahl har träffat Linnéa och Amanda cirka 8-10 gånger efter den 17 februari. Barnen leker och verkar trivas men Linnéa är inte glad i ögonen. Hon pratar inte om händelsen. Amanda har det nog inte så svårt.

36. Eva Wedelin

Hon är förskolelärare i Vellinge. Hon har träffat Linnéa och hennes föräldrar från slutet av augusti till slutet av november 2011. Hon träffade föräldrarna vid hämtande, lämnande och föräldramöte. Linnéa var en väldigt duktig, tillgiven och go' tös. Föräldrarna var trevliga. Det var en vanlig familj.

Vid ett tillfälle, sedan Christer Skraba och Carina Månsson hade separerat, sa Christer i samband med lämning att han inte skulle ta hand om barnen under en period. Han grät väldigt när han lämnade förskolan. Eva Wedelins bild var att Christer Skraba var fäst vid sina barn.

Under jullovet 2011 berättade en kollega till Eva Wedelin att Christer Skraba hade ringt och ville träffa dem. Carina Månsson hade redan flyttat till hemligt boende och Linnéa gick inte längre på förskolan. Eva Wedelins chef tyckte att de skulle träffa Christer Skraba och att det skulle vara tre från personalen som skulle närvara. Mötet pågick under en timme. Det var mest Christer Skraba som pratade under hela mötet.

Han berättade om vad som hade hänt. Det var ingen av personalen som riktigt förstod syftet med mötet.

37. Charlotta Andersson

Hon arbetar som kurator på Vellinge vårdcentral. Första gången hon kom i kontakt med Christer Skraba var i november 2011. Han fick ett akutbesök eftersom han uttryckte att han mårde väldigt dåligt. Sammanlagt har Charlotta Andersson från den 1 december 2011 till den 15 februari 2012 haft nio samtal med Christer Skraba. Första gången hon träffade honom fick hon intrycket att han var spänd, rastlös, orolig och inte alls mårde bra. Hon uppfattade honom som i kris. Efterhand uttryckte Christer Skraba att han mårde bättre och hans kroppsspråk tydde också på detta. Vid samtalet den 15 februari beskrev Christer Skraba sig som väldigt orolig och det var också hennes uppfattning. Han var orolig inför sammanträdet i tingsrätten och att det skulle fattas ett beslut som innebar att han inte fick träffa barnen.

38. Anna Hult Lund

Hon arbetar som koordinator för suicidprevention vid häktet i Malmö. Sedan den 20 februari har hon haft kontakt med Christer Skraba flera gånger i veckan.

Den gärning som Christer Skraba har begått är i sig en riskfaktor för suicid. Personalen på häktet har periodvis varit orolig för hans mående. Christer Skraba sköter sig bra i häktet. Han är trevlig och pratar med personalen. Han har varit väldigt ledsen i perioder och säger att det beror på vad han har gjort. Hon uppfattar det som att han har skuldkänslor. Han har inte lämnat någon förklaring till händelsen.

När han kom till häktet var han känslomässigt avstängd. Numera kan han vara både ledsen, arg och irriterad på ett sätt som han inte var i början. Han har sagt att han är ledsen över att det har blivit som det har blivit och att han inte förstår hur det har

kunnat bli så. Han har också tyckt att det är otäckt att hans egna minnesbilder inte stämmer överens med vad vittnena berättat.

Personalia

Christer Skraba dömdes den 23 november 2011 för olaga frihetsberövande till ett års fängelse. Domen har vunnit laga kraft. Han meddelades samma dag ett beslut av åklagaren om kontaktförbud som innebar ett förbud att besöka eller på annat sätt ta kontakt med eller följa efter Carina Månsson. Beslutet gällde för ett års tid. Han hade i övrigt ingen kriminell belastning antecknad i belastningsregistret.

Tingsrätten har inhämtat ett rättspsykiatriskt utlåtande. Av detta framgår att Christer Skraba inte har begått gärningen under påverkan av en allvarlig psykisk störning, att han vid tiden för undersökningen inte lider av en allvarlig psykisk störning, att han inte har behov av psykiatrisk vård som är förenad med frihetsberövande och annat tvång, och att det därmed inte finns medicinska förutsättningar att överlämna honom till rättspsykiatrisk vård enligt 31 kap 3 § brottsbalken.

Av utlåtandet framgår vidare att Christer Skraba fått diagnosen ”Egentlig depression, enstaka episod i partiell remission”, vilket betyder att han hade en depression som inte är kronisk eller återkommande och att den delvis har läkt ut. Det antecknas att han har haft god effekt av antidepressiv medicinering (Citalopram), vilken kan ha medverkat till att han blev mer handlingskraftig och avhämmad, men med bibehållen ostörd verklighetsuppfattning. Han bedömdes även ha en narcissistisk personlighetsstörning.

DOMSKÄL

Vad målet gäller

Parterna är överens om att Christer Skraba avsiktligt har dödat Carina Månsson. Han ska därmed dömas för mord till fängelse lägst tio och högst arton år eller på

livstid eller, om brottet är att anse som mindre grovt, för dråp till fängelse lägst sex och högst tio år.

Christer Skraba har vidgått att han dödat Carina Månsson, men hävdar att detta har skett på grund av en impuls som styrde hans handlande och inte efter någon planering eller ett medvetet beslut att döda henne. Hans tanke var att rusa fram till Carina, visa henne bajonetten och sedan kasta bort den, så att hon skulle förstå att han inte var farlig. Han har vidare anfört att hans impulskontroll kan ha påverkats av ett intag av mediciner som skrivits ut av läkare. Han har därför anfört att gärningen bör bedömas som dråp och att påföljden ska bestämmas till fängelse på lägst sex och högst tio år; kanske något över den angivna miniminivån. Han har helt förnekat att han har haft för avsikt att hota barnen då han närmade sig med bajonetten i handen.

Åklagaren har å sin sida hävdar att Christer Skraba har planerat att döda Carina Månsson, att hon har insett att han förr eller senare skulle göra det vilket åsamkat henne lidande, att gärningen riktat sig mot en närstående, att den skett på allmän plats och inför de gemensamma barnen. Han ska därför enligt åklagarens mening dömas för mord till fängelse på livstid.

Vad som enligt tingsrättens mening framkommit om bakgrunden till gärningen

Christer Skraba och Carina Månsson har sammanbott i ett hus i Vellinge och har tillsammans barnen Linnéa och Amanda, sex respektive tre år vid tiden för gärningen.

Christer Skraba har beskrivits som en utomordentligt ordningsam person, som skött sitt arbete väl, renoverat familjens hus och i övrigt skött sig väl. Han har deltagit i Hemvärnet och tjänstgjort för FN i Bosnien, dock med underhållsarbete. Han har beskrivits som en temperamentsfull person som ibland kunnat bli irriterad för småsaker, men som aldrig visat några tendenser att ta till våld. Han har emellertid

beskrivits som mycket noga med familjens ekonomi och dominerande gentemot Carina Månsson. Hon å sin sida har beskrivits som lugn, tystlåten och mycket tillbakadragen. Hon valde att inte konfrontera med Christer Skraba utan finna sig i hans beslut. Båda var intresserade av skytte och hade jägarexamen.

Carina Månsson ville under 2010 separera från Christer Skraba, men valde efter familjerådgivning att stanna hos honom. Under sommaren 2011 uppkom emellertid åter tankar hos Carina Månsson på en separation. Det ledde till att hon under hösten 2011 flyttade ifrån honom, medan han bodde kvar i huset. Christer Skraba hade mycket svårt att acceptera tanken på att förlora Carina Månsson. Han misstänkte att hon hade ett förhållande med en annan man som arbetade på samma arbetsplats. Han missskötte under hösten 2011 sitt arbete och sysslade i stor utsträckning med att försöka kartlägga Carina Månssons eventuella umgänge med den man han misstänkte att hon hade ett förhållande med. Detta ledde till slut till att han blev uppsagd från sitt arbete.

Christer Skraba var deprimerad under hösten. Han uppträdde på ett sätt som gjorde att hans arbetskamrater blev rädda att han skulle försöka ta sitt liv. Den 25 oktober 2011 kom Carina Månsson till deras hus för att hämta en del saker. Då hon kommit in i hallen frihetsberövade Christer Skraba henne, belade henne med handfängsel och förde henne upp på andra våningen. Hon var frihetsberövad ca en timme innan hon lyckades övertala honom att släppa henne. Han greps dagen därpå och var frihetsberövad fram till en huvudförhandling den 23 november 2011, då han försattes på fri fot. Han dömdes för olaga frihetsberövande till fängelse ett år. Christer Skraba överklagade domen, men har sedermera återkallat sitt överklagande.

Med anledning av vad Kristina Westdahl, Christer Skrabas mor, har berättat om ett telefonsamtal från Christer efter frihetsberövandet, kan man dra slutsatsen att Christer redan då hade beslutat sig att ta livet både av sig själv och Carina Månsson.

Han uppgav emellertid till sin mor att han inte klarade av det. Detta tolkar tingsrätten som att Christer Skraba visserligen kunde tänka sig att ta livet av Carina, men att han då inte hade den tillräckliga motivationen för det.

Christer Skraba behandlades därefter hos läkare för sin depression, vilket cyniskt nog gav honom hans handlingskraft tillbaka. Han sökte även hjälp av en kurator i Trelleborg och hos Mansjouren i Malmö. Ingen lyckades tyvärr hjälpa honom med hans olyckliga kärlek till Carina. Av vittnesmål framgår att han vägrade lyssna till att han själv kunde ha gjort något fel. Han synes ha blivit besatt av tanken att hon i alla fall inte skulle ha någon annan, eftersom det vid den här tiden var för sent att reparera deras förhållande. Han fortsatte ändå att gå i behandling både hos kuratorn och hos Mansjouren ända fram till det att han dödade Carina Månsson.

Christer Skraba har, förmodligen genom att följa efter Carina Månssons far Bertil, lyckats kartlägga att Carina bodde i centrala Malmö. Bertil har nämligen berättat att han vid flera tillfällen blivit förvånad över att Christer oförmodat har dykt upp när han var ute och körde. Carina har själv småningom förbjudit sin far att tala med Christer av det skälet, att hon var rädd att han oavsiktligen skulle röja hennes numera hemliga adress. Oavsett hur det är med den saken så visste Christer Skraba, enligt egen uppgift, senast lördagen den 11 februari 2012 var Carina och barnen bodde, eftersom han följt efter dem från Entré hem till bostaden och sett ljuset tändas i lägenheten. Han har sedan besökt Lugna gatan där de bodde på söndagen den 12 februari, måndagen den 13 februari, tisdagen den 14 februari och onsdagen den 15 februari. Det innebär att han besökt Lugna gatan fem dagar i rad. Hans uppgift att han bara tyckte att det var praktiskt att parkera där kan lämnas utan avseende. Man kan utgå ifrån att han har åkt dit under förhoppning att få se en skymt av Carina Månsson och för att kartlägga hennes vanor.

Torsdagen den 16 februari var det sammanträde i familjemålet på morgonen. Vid sammanträdet förstod Christer Skraba att Carina Månsson snart skulle flytta till ett

skyddat boende på annan ort. Han har insett att det sedan skulle bli svårt, för att inte säga omöjligt att hitta henne igen. Han har samma dag besökt sin arbetsplats. Man har där uppfattat honom som hög, speedad eller med ett överskott av endorfiner. Med andra ord på ett mycket bra humör. Det är känt att en självmordskandidat, då han bestämt sig för att ta sitt liv, mår bättre. Tingsrättens tolkning är att Christer Skraba vid den här tiden hade bestämt hur han slutligen och oåterkalleligen skulle lösa sitt problem. Han skulle döda Carina Månsson.

Det är emellertid själva gärningens utförande som bestämmer hur brottet ska rubriceras; som mord eller som dråp.

Vad som kan anses utrett om tillvägagångssättet då Carina Månsson dödades den 17 februari omkring kl 16.30

Enligt en parkeringsbiljett anträffad i Christer Skrabas bil parkerade han på Lugna gatan kl 13.09 och köpte biljett till kl 14.59. Han köpte en ny biljett kl 14.55 och betalade till kl 16.57.

Christer Skraba har utförligt berättat om hur det gick till då han dödade Carina Månsson. Tingsrätten anser att hans berättelse i sak mycket väl i allt väsentligt kan överensstämma med verkliga förhållanden. Vad det gäller hans uppgivna motiv och bevekelsegrunder ifrågasätter tingsrätten emellertid hans uppgifter.

Vittnena, som samtliga får anses trovärdiga, det vill säga att de inte avsiktligt ljugar, har trots detta berättat om händelsen på ett sätt som inte i alla delar är förenliga med varandra och med läkarutlåtandet om Carina Månsson skador. Denna bristande överensstämmelse beror med all sannolikhet på att händelsen har varit mycket traumatisk för vittnena. De har också kommit in i händelseförloppet vid olika tidpunkter och sett skeendet från olika vinklar. I vissa avseenden kan de förmodligen helt enkelt ha missuppfattat vad de har sett. Tingsrätten måste därför

göra en egen sammanfattande tolkning av samtliga omständigheter som kommit fram i målet.

Christer Skraba har berättat att han befann sig på Lugna gatan då han såg Carina Månsson, Linnéa och Amanda komma gående från lekplatsen mitt i området mot sin bostad. Han körde fram med sin bil och ställde den slarvigt parkerad. Han hade bråttom att hinna ifatt henne så att hon inte skulle hinna in i sin trappuppgång. Han har förklarat att hans tanke var att springa fram och visa bajonetten för att sedan slänga den ifrån sig, så att Carina skulle förstå att han inte var farlig. Istället fick han en impuls och satte kniven i henne två gånger. Denna förklaring är helt orimlig. Ett sådant beteende skulle inte hjälpa honom, vare sig i det överklagade brottmålet där han ville komma ifrån fängelsestraffet eller i vårdnadstvisten. Han är enligt rättsläkarutlåtandet normalbegåvad och har av vittnen som känner honom inte beskrivits som impulsiv utan snarare som mycket noggrann, eftertänksam och planerande.

Det är utrett att Christer Skraba sprang och kom ikapp Carina Månsson strax innan hon var framme vid sin ytterdörr. Det var barnen som såg honom först. Han kan enligt divergerande vittnesuppgifter antingen ha tagit tag om hennes axlar med höger arm eller också rundat han henne och stått framför henne då han utdelade det första sticket med bajonetten med vänster hand. Enligt egen uppgift stack han henne först i magen. Det är emellertid flera vittnen som lämnat uppgifter som tyder på att han först stack henne i bröstet. Tingsrätten finner det mest sannolikt att sticket i bröstet kom först och sticket i magen därefter. Sticket i bröstet träffade enligt läkarutlåtandet i närheten av hjärtat, men den värsta skadan inträffade i den vänstra lungvenen. Detta stick var direkt dödande. Enligt rättsläkaren hade Carina Månsson trots detta kunnat röra sig en kort sträcka, vilket hon emellertid inte gjorde. Sticket i magen var enligt läkarutlåtandet livshotande och skulle enligt läkarens vittnesmål ha krävt omedelbar vård på sjukhus för att Carina Månsson skulle ha haft en chans att överleva.

Hon föll sedan tämligen omgående till marken. Det såg enligt vittnesuppgifter ut som om Christer Skraba följde henne i fallet, men att han sedan blev stående på knä bredvid henne. Då Carina fallit till marken och blivit liggande på sin högra sida, stod Christer Skraba på knä bakom hennes rygg och arbetade enligt vissa vittnesuppgifter intensivt med hennes kropp. Exakt vad han gjorde kunde vittnena inte se. Vittnen har sett att han sedan var alldeles blodig om båda händerna, vilket också framgår av foton. Läkarutlåtandet anger endast två knivskador, så det är osannolikt att han fortsatt sticka henne då hon låg ned. Möjligen kan man tänka sig att han istället försökt undersöka hennes skador med händerna, men det kan inte anses klarlagt att det var det han gjorde.

Då Carina Månsson låg ned med Christer Skraba stående på knä bakom sin rygg har hon till en början rört sina ben, men så småningom blivit stilla. Spåren av hennes dödskamp kan, på ett fotografi, ses i en liten snöhög som fanns vid hennes fötter. Barnen Linnéa och Amanda har, enligt vad vittnen uppgett och vad som kan ses på fotografier, stått 2-5 meter ifrån och de har båda iakttagit mammans kamp innan hon avled. När hon låg stilla har Christer Skraba rest sig och gått fram till barnen. Vissa vittnen har befarat att han även skulle göra barnen illa, medan ett vittne har uppgett att barnen verkade vara viktiga för honom och att han inte verkade vilja skada dem.

Christer Skraba har sedan återvänt till kroppen och enligt ett vittnes iakttagelse tagit pulsen på Carinas hals med ena handens fingrar. Tingsrättens slutsats är att han därmed konstaterat att hon var död. Han har hela tiden haft bajonetten i sin hand. Han har inte, såvitt utretts i målet, använt den efter de två sticken. Man kan tolka detta så, att han inte velat göra sig av med den innan han visste att hon verkligen var död. Först när polis närmade sig kastade han kniven ifrån och gav upp, utan att försöka att fly eller göra något motstånd.

Mord eller dråp?

Tingsrätten finner alltså inte att Christer Skraba kan anses ha handlat på någon impuls då han dödade Carina Månsson. Tingsrätten har funnit att han senast i samband med sammanträdet i vårdnadsmålet, som hölls dagen innan han dödade Carina Månsson, slutligen hade bestämt sig för att genomföra dådet. Han måste vid den tiden redan sedan en tid, ovisst hur länge, ha planerat hur han skulle gå tillväga.

Christer Skraba har nämligen enligt samstämmiga vittnesuppgifter gått lugnt och metodiskt tillväga och inte lämnat något åt slumpen. Någon har beskrivit honom som en ”effektiv maskin”. Han har utfört dådet i dagsljus på en plats där han hade många vittnen och riskerade att någon skulle försöka ingripa. Han måste därför ha insett att dådet måste vara välplanerat och gå snabbt för att han skulle lyckas.

Christer Skrabas invändning att han kan ha varit påverkad av läkemedel på ett sådant sätt att det bidragit till hans handlande vid tiden för gärningen vinner inte stöd av utredningen och kan enligt tingsrättens mening lämnas utan avseende.

Det finns inga omständigheter som kan föranleda att gärningen ska anses som mindre grov. Christer Skraba ska därför dömas för mord.

Grovt olaga hot barnen?

Christer Skraba har bestritt att han skulle ha haft uppsåt att skrämma barnen. Han har visserligen närmat sig dem med bajonetten i handen, men detta har förmodligen enligt vad som utvecklats ovan haft andra bevekelsegrunder än att han ville skrämma barnen. Visserligen har han skrämt dem oerhört när han dödade deras mamma, men detta kan inte läggas till grund för bifall till åtalet för olaga hot mot barnen.

Tingsrätten finner sammantaget inte visat att Christer Skraba har haft för avsikt att skrämma barnen, även om detta blivit en naturlig följd av hans handlande gentemot mamman. Åtalet för olaga hot ska ogillas.

Påföljd, ett tidsbestämt fängelsestraff 10-18 år eller fängelse på livstid?

Lagstiftaren har angett omständigheter som bör tala i skärpande riktning; att brottet har föregåtts av noggrann planering, att det har präglats av stor förslagenhet, att det syftat till att främja eller dölja annan brottslighet, att gärningen har varit särskilt hänsynslös genom att den medfört svårt lidande för brottsoffret, att brottet har riktat sig mot närstående, att brottsoffret har befunnit sig i en skyddslös ställning eller att brottet förövats inför ögonen på närstående till offret samt vissa andra specialfall. Å andra sidan har angetts omständigheter som talar i mildrande riktning som att händelseförloppet varit hastigt, att gärningsmannen har haft svårigheter att besinna sig, att brottet har föregåtts av ett kraftigt provocerande beteende, att brottet har begåtts under påverkan av psykisk störning eller att gärningsmannen har haft en starkt nedsatt förmåga att kontrollera sitt handlande.

Försvårande omständigheter

Brottet har föregåtts av noggrann planering och genomförts med stor förslagenhet, som bl.a. innefattar att Christer Skraba, i strid mot det utfärdade kontaktförbudet, har tagit reda på var Carina Månssons och barnens hemliga boende fanns och kartlagt deras vanor så att mordet skulle gå snabbt och smidigt att genomföra. Gärningen har varit särskilt hänsynslös genom att den riktat sig mot närstående, att brottsoffret befunnit sig i en skyddslös ställning och att brottet har förövats inför ögonen på närstående till offret; små barn i en mycket utsatt ålder.

Förmildrande omständigheter

Det är svårt att överhuvudtaget se några förmildrande omständigheter.

Mordet har visserligen skett hastigt, men Carina Månsson måste ha hunnit inse att barnen skulle ta skada av att från kort avstånd, bara 2-5 meter, se och höra hur mamma blev stucken med en bajonett och följa hennes sista minuter i livet, med ovissheten för henne vad som sedan skulle hända med barnen och vetskapen att hon aldrig skulle kunna trösta dem.

Christer Skraba har enligt den rättspsykiatriska utredningen inte haft någon nedsatt förmåga att kontrollera sitt handlande. Han har enligt tingsrättens mening haft full kontroll över händelseförloppet. Däremot har han en narcissistisk personlighetsstörning. Detta innebär bl.a. att han har en bristande empati; man är ovillig att känna igen eller identifiera sig med andras känslor och behov. Han har varit dominerande mot Carina under deras samboförhållande och han har inte kunnat acceptera att hon lämnade honom och kanske till och med var beredd att gå in i ett förhållande med en annan man. Han var fullt medveten om vad han gjorde då han valde att stoppa henne genom att mörda henne. Däremot har han inte förstått vilken skada han gjorde barnen. Detta har med all önskvärd tydlighet framkommit under huvudförhandlingen i målet. Ett vittne, en 59 år gammal man, har uppgett att detta att vara ögonvittne till dådet har förstört han liv. Christer Skraba har emellertid inte alls synts inse eller reagera över den skada han har gjort barnen. Han har också under hela rättegången bestritt att Carina Månsson skulle ha varit rädd för honom eller att hon skulle ha haft anledning till det, trots att ett antal vittnen har berättat om motsatsen. Han har inledningsvis motsatt sig att barnen skulle få vård hos BUP-kliniken, men har senare gått med på det. Han synes sakna empati för barnens lidande, trots att han nog älskar dem.

Den rättspsykiatriska utredningens slutsats att Christer Skraba lider av en narcissistisk personlighetsstörning delas alltså av tingsrätten. Detta är en förklaring till att han kunde göra på det här viset; han saknade den känslomässiga spärr som hindrar människor från att begå en så bestialisk handling. Hans störning påverkar

emellertid inte den straffrättsliga bedömningen. Den är ingen ursäkt för hans handlande.

Tingsrätten finner inte möjligt att döma till annan påföljd än till fängelse på livstid. Påföljden ska därmed också träda i stället för den tidigare utdömda påföljden om ett års fängelse för olaga frihetsberövande. Denna påföljd får vägas in då annan domstol, sedan minst tio år av verkställigheten passerat, kan bestämma ett tidsbegränsat straff för Christer Skraba.

Skadestånd

Christer Skraba ska på grund av att han uppsåtligen har berövat Carina Månsson livet betala skadestånd till hennes dödsbo, till hennes föräldrar och till barnen Linnéa och Amanda. Yrkade belopp är medgivna. Eftersom åtalet mot honom för olaga hot mot barnen lämnas utan bifall ska barnens skadeståndsyrkanden i den delen lämnas utan bifall.

Övriga frågor

Åklagarens särskilda yrkanden om förverkande och bevisbeslag är medgivna och lagligt grundade och ska bifallas.

Christer Skraba ska, på grund av att det för brottet inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i två år och det inte är uppenbart att skäl till häktning saknas, vara kvar i häkte tills domen i ansvarsdelen vinner laga kraft mot honom.

Sekretessen för vad som föredragits ur rättspsykiatriskt utlåtande ska bestå.

Eftersom det är möjligt att döma till fängelse för brottet så ska Christer Skraba enligt reglerna om brottsofferfond betala en avgift om 500 kr till fonden. Han saknar bl.a. på grund av fängelsestraffets längd förmåga att till staten betala tillbaka kostnader för försvar, målsägandebiträde och särskild företrädare.

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 2
Enhet 21

DOM
2012-07-02

B 1632-12

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga (DV 400) Överklagande genom att en skrift ställd till Hovrätten över Skåne och Blekinge ges in till tingsrätten senast den 23 juli 2012.

Björn Serrander

I målets avgörande har deltagit rådmannen Björn Serrander samt nämndemännen Greta Rafstedt, Bodil Harmby och Marcus Magnusson. Enhälligt.